

rozsévač rozsievač

december–prosinec
2019
ročník 88

12

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Vianoce a túžby

Nepožiadaš...

Požehnaná svadba

JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH

„Nepožádáš“ (Ex 20, 17).

Campfest 2019

Na začiatku augusta, od 1. – 4. 8. 2019, sa ako každý rok konal Campfest, už 21. ročník. Na tento festival sa chodí stretnúť s Pánom Bohom a zažívať špeciálny, neopakovateľný čas. Verím, že práve preto tam chodí väčšina z tých 6500 ľudí, ktorí sa tam zjavia každý rok. Téma tohtoročného Campfesta bola „**Krok vpred**“, podobne ako v roku 1999. Krok vpred mohlo byť pozbudenie, aby sme nezaspali, posunuli sa ďalej, nešli naspäť, ale dopredu, alebo aby sme odvážne vykročili do neznáma, možno sa vydali na cestu, ktorú sme dlho odkladali, alebo aby sme odovzdali niečo Bohu, čo sme si dlho chceli nechať pre seba... pre každého to mohlo byť niečo iné, ale každý bol vyzvaný, aby ak počas Campfesta pocíti pozvanie niečo urobiť alebo niečomu vykročiť, aby tak urobil. Pretože to môže byť Božie pozvanie, môže to byť odpoveď na modlitby, môže to byť niečo, čo si Pán Boh už dávno zaumienil, ale len tvoj krok vpred to môže rozhybať.

„Počas 21. ročníka Campfesta ideme znova urobiť **Krok vpred**. Chceme urobiť ten nadprirodzený Boží krok vpred. Chceme prekročiť čiary, na ktoré sme si zvykli. Pravdepodobne budeme musieť prekročiť samých seba, svoje pravdy, svoje schopnosti či názory. Vykročíme na cestu, ktorá je úzka, ale ktorú pred nami už predšlapal sám Kristus. Tieto kroky dokážu robíť tí, ktorí sú už príliš unavení, alebo ešte príliš mladí a nezrelí. Také kroky sa dajú robiť iba spolu.“

Hlavné témy podporovali myšlienku Campfesta, koncerty inšpirovali ľudí chválam a radosti z hudby, viedli sa semináre na tému misie, Božieho slova, neduhov dnešnej doby, dávali sa rady, ako duchovne a modlitebne zápasíť, hovorilo sa o Otcovom srdci... Novinkou bol diskusný hájik, ktorý zožal úspech a vždy bol úplne plný. Diskutovalo sa v ňom na zaujímavé témy, napr. Či sa kresťan musí mať vždy dobre, či by mal Ježiš instagram, alebo ako to je so ženami a ich vplyvom v 21. storočí. Nechýbala ani Maruška Skonc a jej Soirée či literárna kaviareň.

Rachel Orvošová

Obsah

Campfest 2019.....	2
Vianoce a túžby.....	3
Desaté prikázanie.....	4
Desať veľkých slobôd	
Nepožádáš... o nic, co patrí tvému bližnému	5
Moc prekonat tělo.....	6
Megakemper 2019 – Muránska Zdychava..	7
Rádio 7.....	9
Dobrodružná cesta pokračuje	
Jozue a Káleb byli pripraveni.....	10
Klekánice.....	11
Nic není náhoda	
Pozvedat k Bohu jen srdce?	
Naše Vianoce.....	12
A jsou opět Vánoce	
Co dělají Izraelci o Vánocích?	
Bůh vyhlásil směrnice pro nový život.....	13
Bol som pritom	
Věděla jsem, že je se mnou zle.....	14
Příběh z Blízkého východu	
Boh.....	15
Nejlepší dědictví	
Vzdušný balón	
V deň, keď by som sa mal báť / básne	
Konference Kachinské komunity.....	16
Jsi povolán ke svobodě.....	17
Spomienka na milovaného syna T. Kohúta	
Nová rada ODM	
NOEMI - inzercia	
OLIVETOUR - Izrael 2020.....	18
Recenzia, Ján Kondacs, inzercia a redakčné oznamy.....	19
J. Rečníková: Kto je ON.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedca Redakčnej rady: Ján Szöllős

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvosová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická konцепcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 82105 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, prvpredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €. SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísť meno odberatelia. Var. symbol: 888, ČR: Česká sporiteľna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 12/2019: 8. 11. 2019

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SŠN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusia vyzdvihovať názor redakcie. Všetky články prechádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všechny sú uverejnené.

Mirka Kešjarová

Často práve ku koncu roka čakáme, že sa nám splnia tajné priania. Deti i dospelí dúfajú, že na Vianoce sa naplnia ich želania a niekoľko si na nich spomenie. V súčasnosti však túžba niečo vlastní aj na úkor iných mnoho ľudí zväzuje. Porovnávame sa, chceme to, čo má nás kolega, sused, priateľ... Častokrát práve na Vianoce vyplávajú na povrch túžby našich sŕdc a my sme sklamani, keď nie sú naplnené. Túžiť po niečom alebo po niekom nemusí byť zlé. Pokiaľ to „niečo“ alebo „niekto“ nepatrí inému človeku. Potom sa dostávame do rozporu s posledným Božím prikázaním: „Nebudeš túžiť po dome svojho blízkeho a nebudeš túžiť ani po manželke svojho blízkeho... ani po ničom, čo patrí tvojmu blízemu!“ (2M 20, 17 – ekumenický preklad)

Slovo „túžba“ znie príjemne, nenášilne, dokonca poeticky. Túžby nás aktivizujú, vedú nás k cielu, burcujú našu pasivitu. Máme na

mysli tie správne túžby, ktoré neodporújú Božiemu zákonom a prispievajú k nášmu rastu. Ak však túžba ovládne našu myseľ a zaplaví celé naše vnútro, môže sa zmeniť na žiadostivosť, na neudržateľnú snahu mať, vlastniť, dosiahnuť... Vtedy sa zvyčajne vzdáľujeme od Boha a naším jediným cieľom sa stáva naplnenie túžby – za každú cenu.

Pán Boh nás pozná. Vie o našich túžbach, tajných prianach a najlepšie vie, čo potrebujeme. Som veľmi vďačná, že Pán Boh naplňa v prvom rade naše potreby, a nie naše túžby. Boh je láskavý Otec. Vie, že ak by v určitom čase splnil ľudské želanie,

Vianoce a túžby

človeku by to ublížilo. Preto musíme byť trpežliví. Nevynakladajme zbytočné úsilie na splnenie všetkého, čo chceme. Pýtajme sa: „Pane, je moja túžba v súlade s Tvojou vôleou? Je správne to, po čom túžim? Ak nie, daj mi silu, vzdať sa jej...“

Túžby a Vianoce. Mňa osobne veľmi teší, keď môžem počas sviatkov splniť aspoň niektoré túžby mojich blízkych. Teší ma ich radosť. Počas Vianoc (ale nielen vtedy) je mojom najväčšou túžbou, aby sme prezívali pokoj a porozumenie – v rodine, v zbere, na pracoviskách, v školách... Nech sú naše túžby čisté, nech nie sú poznačené závistou a žiarlivosťou. Túžim po tom, aby sme sa úprimne radovali z úspechov iných, aby sme žehnali bratom a sestrám, ktorým sa darí lepšie a možno majú na prvý pohľad viac ako my.

**„A pobožnosť so spokojnosťou je skutočne veľkým ziskom“
(1 Tm 6, 6).**

V 1. Timoteovi 6, 6 sa píše: „A pobožnosť so spokojnosťou je skutočne veľkým ziskom.“ V tomto verši je návod na to, ako nebyť ovládaný svojimi túžbami.

Stojme blízko pri Bohu, potom sa naše túžby nezmenia na neovládateľnú žiadostivosť a my budeme môcť prežívať pokoj a spokojnosť. Na Vianoce i po celý rok...

Desáté přikázání

Starozákonné texty:

„Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu“ (Ex 20, 17).

„Nebudeš dychtit po ženě svého bližního. Nebudeš toužit po domě svého bližního ani po jeho poli ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu“ (Dt 5, 21).

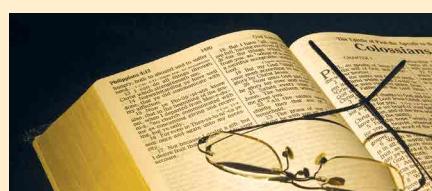
„Nebudeš túžit po dome svojho blízneho a nebudeš túžit ani po manželke svojho blízneho, ani po jeho sluhovi, ani jeho slúžke, ani jeho volovi, ani jeho oslovi; ani po ničom, čo patrí tvojmu blíznemu!“ (Ex 20, 17)

„Nepožiadaš ženu svojho blízneho, ani nezatúžíš po dome svojho blízneho, ani po jeho poli, ani po jeho sluhovi, ani po jeho slúžke, ani po jeho volovi, ani po jeho oslovi, ani po ničom, čo patří tvojmu blíznemu!“ (Dt 5, 21)

Novozákonné texty:

„Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtejí jeho oči a na čem si člověk zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost. Kdo však ční vůli Boží, zůstává na věky“ (1 J 2, 16–17).

„Lebo čokoľvek je vo svete, žiadosť tela, žiadosť očí a pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. Svet však hynie, aj jeho žiadosť (hynie), ale ten, kto koná Božiu vôľu, zostáva naveky“ (1 J 2, 16–17).

Deset velkých svobod

JA JSEM PÁN, TVŮJ BŮH, NEPOŽÁDÁŠ...

Nemusíš druhým závidět
ani jejich majetek
ani jejich schopnosti
ani jejich dobrotu
ani jejich úspěch.
Závidět druhým znamená zbavit se
radosti z vlastního života.
Já, všemohoucí Bůh, ti dávám dobré dary.
Můžeš tedy doprát ostatním jejich
dobré věci.

Chtěl jsi, Pane, abych byl veselý.
Ale já jsem si sám zničil radost ze života
tím, že jsem pokukoval po druhých.
Stále jsem cítil, že je se mnou jednáno
nespravedlivě:
Ten byl bohatší než já,
onen byl oblíbenější,
třetí byl lepší než já.
Nyní se závistivý pohled na druhé
stal mou přirozeností
a žiji mezi lidmi, kteří jsou na tom
právě tak.
A tato nespokojenost je stále větší.
Zasloužili jsme si, Pane,
abys nás nechal zahynout
v naší malichernosti
a abychom Tě ztratili na věky.
Nedovedeme si sami pomoci, Pane.
Smiluj se však a ukaž nám tajemství
skromnosti.

Čo s tým dnes?

Desáté
přikázání:

„NEBUDEŠ DYCHTIT... VŮBEC PO NIČEM, CO PATŘÍ TVÉMU BLÍZNÍMU!“

Jsem spokojen s tím, co mám, nebo chci mít stále víc a víc?
Jsem hotov všecko přijímat z Boží ruky – bohatství, chudobu, nemoc, zdraví, štěstí, utrpení?

Srovnávám se s jinými lidmi?

Trápí mne, že nemám takové schopnosti a dary jako někdo jiný?

Uškodil jsem cti bližního, podkopal jeho životní štěstí nebo postavení?

Vměšoval jsem se nevhodně do života druhých lidí, do jejich poměrů, rozséval nepokoj?

Jak se chovám v otázce dědictví?

Jaká je moje hlavní chyba?

Co dělám, abych ji odstranil?

Nepožiadaš... o nič, čo patrí tvojmu blížnemu

(Ex 20, 17; Dt 5, 21)

Úvod:

Posledné, desiate prikázanie, ktorým sa dnes zaoberáme, tvorí záver Desatora. Katolícka a luteránska tradícia delia toto prikázanie na dve – deviate (Nepožiadaš dom svojho blížneho!) a desiate (Nepožiadaš ženu svojho blížneho, ani jeho sluhu, ani jeho slúžku, ani jeho vola, ani jeho osla, ani nič, čo patrí tvojmu blížnemu).

Desiate prikázanie vlastne uzaviera kruh – reťaz Božej lásky a milosrdenstva, ktorá nás obopína svojimi desiatimi článkami. V určitem zmysle nadvázuje na prvé prikázanie „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ Iný boh, o ktorého tu ide, je naše JA, padnuté, zmyselné, pyšné, hriesne, žiadostivé. Chceme niečo mať a niečim byť, chceme predčiť svojich blížnych. Preto neprajeme druhému to, čo získal, či už je to jeho miesto, titul a funkcie, nehnuteľný majetok, cenné predmety, peňažné úspory. Máme tendenciu si myslieť, že o čo viac získal môj blížny, o to menej osťane mne. Z tohto prirodzeného sklonu človeka k sebeckosti sa rodí závist a túžba po cudzom majetku. Na prý pohľad sa zdá, že oproti predchádzajúcim hriechom je tento hriech ľahší, zanedbateľný. Ako sme však už povedali minule, požiadavka tohto prikázania nie je v porovnaní s predchádzajúcimi ľahšia, ale náročnejšia. Zasahuje samotný koreň hriechu, ktorým je zlá myšlienka.

Historický kontext a význam prikázania: V desiatom prikázaní vidia niektorí bádatelia viac-menej pokračovanie ôsmeho. Sloveso „dychtiť“ (*ch-m-d*) tu použité sa vyskytuje v súvislosti s výrazmi pre privlastnenie si a krádež. Hebrejský výraz „*chámad*“ neoznačuje len myšlienku, vnútorný svet človeka, ale smeruje aj ku konaniu, ktorým sa človek pokúša neoprávnene si privlastniť majetok druhých. Vnútorný svet (myšlienku) a vonkajší svet (skutok) človeka je však potrebné v zmysle Písma chápať v jednote a nestavať ich proti sebe. Prínosom tohto desiateho prikázania je, že ukazuje na vnútorné predpoklady chamektosti aj iných hriechov a zdôrazňuje, že zlá myšlienka môže mať aj praktické dôsledky – zlý čin. Ak by išlo skutočne len o túžbu a žiadost, malo by toto prikázanie osobitné postavenie, šlo by o sankciono-

vane nekontrolovateľného citu. Kým v prípade ostatných prikázań je ich prestúpenie viditeľné a kontrolovateľné, v tomto prípade by išlo o „neviditeľný“ priestupok. Sloveso *chámád* teda označuje afekt, po ktorom nasleduje čin. Je tu zahrnutý i pokus prisvojiť si neprávom cudzí majetok, či už krádežou, alebo machináciemi. Hriechom proti tomuto prikázaniu je však už aj myšlienka, túžba po niečom cudzom. Pri výklade tohto prikázania je preto vždy potrebné brať do úvahy oba rozmary – vnútorný aj vonkajší.

Jadrom prikázania je „Nepožiadaš dom svojho blížneho!“, a toto jadro je potom rozšírené v dvoch častiach. Najprv je vymenované, čo všetko je v dome (žena, slúžka, vôle, osol). V reči Biblie môže znamenať dom aj všetko to, čo sa v dome nachádza: Napr. materiálne dobrá, dedičstvo, rodinné spoločenstvo, rodina, kmeň, potomstvo, dynastia, otcovský dom. Slovo dom tu teda neoznačuje murovanú budovu, ale má široký význam.

V Dt 5, 21 je uvedená najprv žena blížneho a je slovesom „túžiť“ oddelená od ostatného majetku blížneho. Tako je naznačené, že žena nie je taká istá súčasť mužovho majetku ako dom a dobytok. V tejto druhej verzii Desatora v Deuteronomíu je pridané aj pole, čo poukazuje na to, že Izraeliti sa už usadili v Kanaáne. V druhom rozšírení je pridané „ani nič, čo je jeho“. Táto všeobecná formulácia rozširuje prikázanie aj na to, čo nie je konkrétny vymenovaný (namiesto uvedených vecí môžeme v našich podmienkach dosadiť auto, chatu, televízor, počítač).

Žiadostivosť, dychtivosť – hriech zlej žiadosti, závistlivý pohľad

Podstatu, koreň toho zlého, o čom hovorí desiate prikázanie, môžeme vyjadriť rôznymi slovami – žiadostivosť, dychtenie, hriech zlej žiadosti, závistlivý pohľad a podobne. Čo však tieto výrazy vyjadrujú?

Dychtenie, žiadostivosť nemôžeme zužovať len na sexuálnu sféru, aj keď grécky výraz tu použity – *epithymia*, sa často stotožňuje so zmyslovou žiadostivosťou. Nejde predovšetkým o zmysly a sex, ale o „srdce“ človeka v biblickom zmysle – o centrum nášho človečenstva vo všetkých jeho prejavoch.

Na zámer prikázania v tomto zmysle by mohlo poukazovať prísne a otvorené slovo Pána Ježiša: „Lebo zo srdca pochádzajú zlé myšlienky, vraždy, cudzoložstvá, smilstvá, krádeže, krievé svedectvá, rúhania“ (Mt 15, 19).

Je potrebné upozorniť aj na ďalšie zdôraznenie, ktorého sa často dopúštame. Toto prikázanie vôleb nemieri voči všetkým hnutiam, túžbam, žiadostiam a väšňam.

Kazatel J. O. Markuš na základe troch pokúšení Krista na pústi delí ľudské žiadosti do

troch skupín. Najzákladnejšia, spodná skupina zabezpečuje udržanie života: napr. jedlo a pitie, pohlavný pud. Naše žalúdky a pohlavnosť sa v nás často hlásia a u ľudí (na rozdiel od zvierat) veľmi ľahko prekračujú zdravé hranice (prejedanie sa, opilstvo, neovládaná sexualita).

Druhú skupinu túžob tvoria duchovné žiadosti – ctižiadostivosť, popularita, samolúbosť, namyslenosť.

Tretia skupina našich túžob je zameraná na ovládnutie hmoty, ktorou chce človek vláduť – túžba po peniazoch, majetku. Jedného človeka premáha jedna oblasť, druhého druhá.

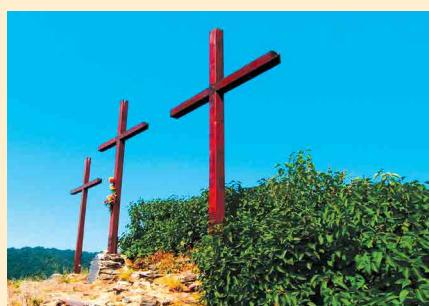
Žiadosti tela neznamenajú našu chudobu, ale naše obohatenie, môžu sa však stať za istých okolností naším smrteľným nebezpečenstvom. Starý, ale aj Nový zákon nám predstavuje ľudí so silnými väšňami. Naopak „vlažnosť“ nemá dobrý zvuk ani v Novom zákone (Zj 3, 16). Toto prikázanie teda nezakazuje akékolvek citové alebo pudové hnutie. Varuje skôr pred žiadostivosťou: pred sebeckou opovážlivosťou voči Bohu aj blížnemu.

Tým postihuje základnú črtu, vnútorný predpoklad toho, čo sa nazýva hriech. Závistivo pozérame na druhého, porovnávame sa s ním s podozrením, že ten druhý má prednosť, nejakú výsadu alebo nespravodlivý náskok. Reakciou na to je, že sa snažíme zaujať jeho postavenie, mať rovnaký, alebo ešte väčší úspech, vlastné JA chceme posadiť na vyšší trón.

Usvedčenie z hriechu žiadostivosti:

Biblia tento sklon ľudského srdca pozná a vykresluje ho hned na začiatku v príbehu pádu: Človek chce byť ako Boh. Nechce byť „len“ človekom, nechce „len“ obrábať a strážiť záhradu, ale dobyť nebo. Pri Kainovi a Ábelovi sa opäť všetko začína krievým, závistlivým pohľadom a z bratského spolužitia sa stáva nenávisť a vražda.

K realizmu Biblie patrí aj to, že vie o všeadeprítomnosti hriechu vo svete. Jasne sa to dá vidieť na príbehu kráľa Dávida, ktorý zatúžil po Uriášovej žene Batšebe, a na príbehu Achaba a Nábotovej vinice. V oboch prípadoch takto konajú králi. K násilnému činom a hriechu zvádzia týchto ľudí „závistlivý pohľad“ na blížného, aj keď možnosti toho blížného

sú neporovnatelne menšie. V pokušení sú bohatí a mocní, teda tí, ktorí by to vôbec nepotrebovali. Dôležité je aj to, že v prípade Achaba ide o zlého, zavrhnutiahodného kráľa, kým v prípade Dávida ide o kráľa „podľa Božieho srdca“. A predsa vo chvíli pokušenia obaja zlyhávajú. **Luther preto pri výklade tohto prikázania zdôrazňuje:** „*Toto prikázanie nie je pre zlých darebákov zo sveta, ale práve pre tých najzbožnejších, ktorí sa proti predchádzajúcim prikázaniam nijako neprevinili.*“ Nikto, vôbec nikto sa nemôže ospravedlniť, pokiaľ ide o žiadosti, závist a túžby po cudzom majetku. **Toto prikázanie porušujeme istým spôsobom každý deň, a predsa nás to nedesí.** Boh pozná naše myšlienky a neberie ich na ľahkú váhu. V desiatom prikázaní teda nejde o žaden prídavok alebo o opakovanie predchádzajúcich prikázaní, ale o prehĺbenie a radikalizáciu pohľadu. Je v ňom zhrnuté to, čo bolo zakázané predchádzajúcimi deviatimi. Odhaluje neviditeľné časti ľadovca hriechu, tie, ktoré sú pod hladinou. Chce osvetliť aj pívnice našich domov otroctva – skryté hnutia a mechanizmy našej chamtivosti a túžby po moci. Pripomína nám, aby sme tam, kde vidíme viditeľné prejavy zla, pozerali aj dovnútra na sklony vlastného srdca. Vyzýva nás, aby sme sa bránili už počiatkom zla, bránili sa každej bezohľadnej, bezbožnej a neludskej žiadostivosti. Dávajme pozor na svoje myšlienky, oni sú prvopočiatkom skutkov.

Prekonávanie hriechu zlej žiadostivosti: Ako prekonávať tento hriech, ako plniť toto prikázanie? Je možné zakázať túžbu? Zlé žiadosti nemôžeme sice úplne zamedziť, ale môžeme ich potlačiť a predchádzať im. Žiadostivosť je ako horľavina v našom vnútri. Ak chceš zabrániť požiaru, musíš hasiť oheň hned na začiatku. Iskru zašliapneme rýchlo, čím dlhšie však oheň horí, tým ľahšie sa hasí, až zničí celý dom. Podobne žiadostivé myšlienky je možné v počiatkoch ľahko potlačiť. Čím dlhšie však vám hámame, tým je to ľahšie a nakoniec pre človeka nemožné. **Nemôžete zabrániť vzniku zlých myšlienok, rovnako ako nezabrániť vtákom, aby prelietal nad Tvoju hlavou. Nemusíš im však dovoliť, aby si urobili v tvojich vlasoch hniezdo.** Podobne sa máme dôsledne brániť každej myšlienke alebo žiadosti, ktoré by odporovali ktorémukolvek Božiemu prikázaniu. Máme si úprimne sprotiť každý hriech už v jeho zárodku, udusit iskry pokušenia. Máme sa cvičiť v poslušnosti a sebzaprení. Nerozdúchavať, ale naopak hasiť pyšné a sebecké žiadosti svojho JA. To podstatné pri tom je zamestnávať svoju mysel' dobými žiadostami a myšlienkami, potláčať zlú žiadosť usilovnou prácou, premyšľaním o Božom slove a modlitbou za Božiu pomoc. Máme prosiť svojho Boha, aby naše závistlivé a žiadostivé srdce premenil. Máme sa tešiť z toho, čo nám Boh daroval, a nezávidieť iným. Kto sa nesnaží poslušne slúžiť Bohu, toho diabol ľahko ovláda pro-

stredníctvom hriechých žiadostí. **Ten, kto uverí, vede vnútorný duchovný zápas proti svojim vlastným žiadostiam. Vítazí v ňom dobrá a čistá túžba slúžiť v láske Bohu a bližnemu. Taký človek už nechápe prikázania Božieho zákona ako obmedzenie, ale ako pomoc v tomto boji o slobodu. Bojuje proti zlým sklonom, ako sú pýcha, lakomstvo, smilstvo, závisť, nestriedmost, hnev, lenivosť a ďalšie.**

Bojať mám práve tam, kde som v pokušení a kde na mňa útočí konkrétna chamtivosť a túžba po moci. Tu sa má osvedčiť naša sloboda: bez ilúzii o vlastnom srdci, ale aj bez porazeneckej kapitulácie. Toto prikázanie nás povzbudzuje, aby sme si v zápase s vlastnou žiadostivostou privlastnili to začatočné zasľubenie: „Ja som Hospodín, Tvoj Boh, ktorý som tā vyviedol z egyptskej zeme, z domu otroctva.“ Navzdory všetkým nezdarom a porážkam už nie sme otrokmi, ani otrokmi žiadostivosti!

Záver:

Boží zákon je veľkou ponukou slobody. Naše myšlienky a rozum sa už nemusia vyčerpávať tým, že iným závidíme ich štastie alebo majetok. Nachádzame dôvody k vďačnosti a radujeme sa z toho, čo sme prijali. Každého z nás obdaroval Boh zvláštnym spôsobom. Jeho prikázania nás usmerňujú, ukazujú nám cestu vedúcu k slávnej slobode Božích detí.

Toto prikázanie aj Kristovo prehĺbenie Zákona v kázni na vrchu nám jasne ukazujú, že nikto nie je schopný splniť požiadavky Zákona vo vlastnej sile. Pán Ježiš Kristus nám však prišiel a prichádza na pomoc. On zhorel ohňom Božieho súdu na kríži, aby sme sa my nemuseli páliť ohňom hriechových žiadostí. Kto ho prijal, žije iným, premeneným životom: hlad a smäď po živom Bohu prekrýva všetky žiadosti starého človeka. Teraz ešte sice namáhavo bojujeme a prehrávame niektoré bitky so žiadostivou, ale v Kristovej moci zvítazíme vo vojne. Až príde Kristus vo svojej moci a sláve, nebude nás už trápiť hriech, ani vo svojej najjemnejšej podobe, v žiadnej, ani tej najslabšej zlej žiadostí.

Spracoval: Ján Szöllős

Použitá literatúra:

- Bády, J. (1999). *Dekalog*. Bratislava (vlastný náklad).
Bády, J. a kol. (2001). *Dekalog na prahu 21. storočia*. Bratislava (EBF UK).
Dialog nebe s zemí. (bez identifikačných údajov)
Lochman, J.M. (1994). *Desatero. Směrovky ke svobodě*. Praha (Kalich).
Kol. (1991). *Slovník biblické teologie*. Rím (Velehrad - kresťanská akademie).
Kol. (1996). *Nový biblický slovník*. Praha (Návrat domů).
Novotný A. (1956). *Biblický slovník*. Praha (Kalich).
Výklady ke starému zákonu. I. časť Zákon. Česká biblická spoločnosť, Praha 1991.

Jděte kupředu
a důvěřujte
Ježíši.

Reinhard Bonnek

Moc překonat tělo

„Na domech, v nichž budete, budete mít na znamení krev. Když tu krev uvidí, pominu vás a nedolehne na vás zhoubný úder, až budu být egyptskou zemi“

(Ex 12, 13).

V noc hodu Beránka byly židovské rodiny zavřeny ve svých příbytcích, připraveny k odchodu z Egypta. Krvi beránka bez vady byly pomazány zárubně dveří každého domu, podle Hospodinova příkazu. Bylo jim slíbeno: „Hospodin ty dveře pomine a nedopustí, aby do vašeho domu vešel zhoubce a uderil na vás“ (Ex 12, 23). Některé rodiny se mohly bát, zatímco jiné se radovaly, protože byly dostatečně zabezpečené a zajištěné krví beránka.

Osvobození Izraele z Egypta je jasným obrazem osvobození z otroctví hříchu. „To, co se jim stalo, je předobrazem a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků“ (1 K 10, 11). „Pro naše napomenutí“ znamená, že můžeme vidět v jejich bojích naše současné bitvy se sebou samými a hříchem. Jejich Egypt je náš bezbožný svět.

Izraelci byli vysvobozeni z egyptské moci mocnou Boží rukou. „Neboť pevnou rukou té vyvedl Hospodin z Egypta“ (Ex 13, 9). Právě tak ako krev oddělila Izrael od soudru, tak krev Ježíše i nás ochraňuje a Jeho mocná ruka láme moc hříchu v nás. Ano, hřích se stále vrací, ale nevládne! Bylo ti odpuštěno, ale máš také přístup k moci, abys přemohl tělo. To je neuvěřitelně povzbuzující slovo v těchto dnech.

Kristus přichází pro ty, kteří na něj čekají, „kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod“ (2 Tm 4, 8). Jaká je to vzácná výsada být mezi těmi, kdo jsou okrášleni jako nevěsta, obmytí krví a očekávají Jeho zjevení!

David Wilkerson

Megakemper 2019 – Letný tábor Muránska Zdychava

V auguste sme oslávili rok od nášho príjodu do Revúcej. A okrem toho sme zažili náš vrchol roka v misijných aktivitách. Od 9. 8 do 18. 8 sme opäť boli na milovanej (mnou nie) Muránskej Zdychave. Žiaľ, za posledný rok sa moje pocity k tomuto miestu nezmenili, stále to tam nemám rada. Mám rada asi len ten čistý potok, kam sa chodíme otužovať a kam sa mládež na tábore chodí čistiť od špinív. Tento rok mi na tom však záležalo ešte menej ako ten minulý, pretože to, čo tam robíme, a to, čo sa tam deje, mám rada až príliš. Tento rok som sa navyše ešte zamílovala do ľudí, ktorí tam boli. Zvolili sme si dlhší čas tábora práve preto, aby sme s mládežníkmi mohli byť viac a stihli sa lepšie skamarať. Tento rok to šlo nadmieru ľahko. Zhadli sme sa na tom, že to bolo aj preto, lebo sa už v tím rok poznáme, sme zohradejší a uvoľnenejší, cítime sa viac doma. Chcela by som to vedieť opísť, aby ste pochopili, čo tým myslím, že som sa do tých detí zamílovala, ale neviem. Nepochybujem, že nám ich poslal Pán Boh. Boli také krásne, výnimočné, skvelé, až mi bolo ľúto, že v takejto obrovskej komunité nežijem každý Boží deň. Decká to preživali rovnako a na konci tábora sme všetci plakali až viac ako minulý rok. Vytvárali atmosféru, pre ktorú ste sa chceli vrátiť každý deň, aj keď ste boli unavení a doma vás čakala hora roboty, ktorá sa každým dňom len kopila a kopila. Zdá sa mi, že každý z tímu to tak prežíval, a ak by sme aj dostali povolenie zostať doma a neprísť, stavila by som sa, že by sa každý vrátil. Po dvoch dňoch, ktoré boli volejšie a neboli organizované typicky táborovo, sme v nedelu odštartovali klasický táborový režim. Rozdelili sme sa do tímov, začali sa hry a večerné témy, duchovné výzvy, vatry. Bola radosť sledovať, ako sa Marek Nehyba a Viktor Valentini zhstili svojich úloh vedúcich tímov. Tento rok boli s nami na tábore prvykrát, a tak sme ich „testovali“ v teréne. Boli viac než skvelí a decká si ich zamílovali. Roman Mellen sa stal najobľúbenejším táborovým kuchárom s výdatnou pomocou dvojčiek Čonkových, ktoré sú

ochotné sa vraciať variť do podmienok, ktoré opisovať nebudem (radšej), ja s Miriam Valentini, Tami Balcovou, Tamrou Mellenovou a Leou Bartošovou sme sa stali tetami bufetárkami, Julko Korbela si svoju športovou zdatnosťou a výzorom Taliana získal srdcia mladých dievčat a Palko Kováč robil každý večer palacinky, na ktoré sa stalo v dlhom rade. Attila Szíros a Peťko Nagy nám robili krásne videá a môj muž Peťko Orvoš sa stal, ako to je už v Revúcej zvykom, najstarším účastníkom akcií. Jeho šediny týchto príliš mladých ľudí očividne fascinujú, a aj keď nie je vôbec starý (má len 34), vyslúžil si prezývku Orvosaurus.

Orvosaurus nám robil celý tábor fotky, aby zaznamenal tie najkrajšie okamihy. Lydka Bodnárová sa s Riškom venovala duchov-

ným výzvam, ale bola aj v tíme, ako aj Dianka Ivanová, a malí krásnu príležitosť spôrtovať s deckami a zblížiť sa s nimi. Tento rok som si obľúbila ešte viac našu jelšavskú pomoc – Peťa Bariša, Marek Noska, Daniela Jacka a Pika Otingera. Bez týchto chalanov by nás tábor nemohol fungovať a páčilo sa mi, ako robia s deckami hry, akí

sú divokí, ako im nevadí sa zašpiníť a vložiť sa do hry tak, aby deckám urobili krásny zážitok.

A ak ste ešte nepočuli, ako Marek Nosko číta táborovú poštu, príde nás na budúci rok pozrieť a vypočujte si to naživo. Garantujem vám nezabudnuteľný zážitok. Odkeď si Miško Alexaj kúpil terénné auto, je v tejto hornatej zabudnutej krajine kúsok od stredu Slovenska takmer nenhoditeľný. Práve on robil všetku neviditeľnú prácu, ktorá mala viditeľné výsledky – každý deň sme mali čo jedť a piť a mohli sme nakupovať v bufete, inými slovami vďaka nemu sme nezomreli od smädu a hladu a ešte sme mali aj nanuk. Na zdychavské pomery tu možno hovoriť o nevídanom luxuse. Musíme sa priznať takto verejne, že naozaj obdivujem obdarovanie nášho vedúceho. Som totiž presvedčená, že k táborovej atmosfére prispel hlavne on svojimi témami, ktoré si pripravil pre večerné programy. Tento rok deťom každý večer dával pocítíť, že majú obrovskú hodnotu. Nepotrebuje veľa času, stačí vám pári chvíľ a krátkych rozhovorov a zistíte, že sú prevažne z neúplných rodín a že ani náhodou netušia, akí sú vzácní pre svojich rodičov, akí sú vzácní ako ľudia, ako bytosti žijúce na tejto zemi. Je pre mňa nepochopiteľné, kde sa to stratilo. Všetci sa tak tešia, keď sa narodí dieťaťko, prežívajú

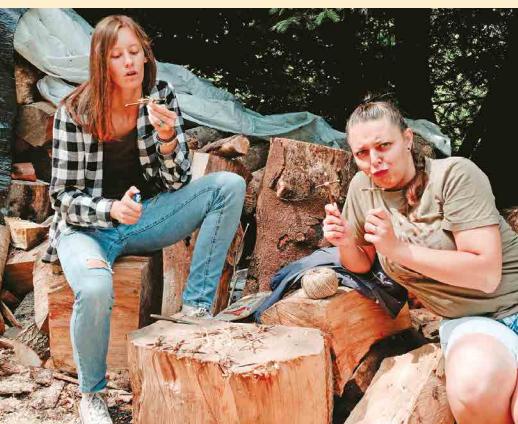

každé narodeniny, robia fotky, ako sa teda stane, že zrazu tito mladí ľudia na prahu dospelosti nevedia, že sú pre svojich rodičov vzácní? Ten pocit ich formuje a sprevádza po celý život a začína sa nekonečný kołotoč snáh svoju hodnotu získáť. Kde sa stratilo to nadšenie rodičov a ochota svoju lásku prejavovať, prečo to šlo, kým boli deti malé, a keď sú veľké, zrazu nie, akoby sa niečo zmenilo, pričom sa nezmenilo nič, iba tvar a veľkosť a vek dieťaťa. Prvá téma bola o zázraku. Zdá sa mi, že keď Riško hovorí, decká ho počúvajú pozorne. Vnímajú každé slovo, ktoré priamo zasahuje ich dušu. Hovorilo sa o tom, že je zázrak, že existujeme. Že sa muselo stať toľko nepravdepodobných vecí, aby sme vznikli, že šanca, že existujeme, je 1 ku 400 000 triliónom. Naši rodičia sa museli stretnúť, museli sa jeden druhému zapáčiť, rozprávať sa, zalúbiť sa, mať sex, museli môcť a chcieť mať deti, plod sa musel dobre vyvíjať... jeden zmeškaný vlak, jedna zmena plánu a tí dvaja ľudia by sa nikdy nestretli, jedna neplodnosť, neochota mať deti, zdravotné problémy, bolest hlavy či súrny telefonát, a muž by nemohol byť so svojou manželkou a Grétkou, Simonka, Adam by tu neboli. A toto všetko sa muselo zopakovať každú jednu generáciu od začiatku ľudstva, inak by som ja, ty či naši táborníci neexistovali, pretože sme veľmi špecifickí, neopakovateľní a jedinečne namiešaný kokteil vlastností, darov, charizmy, presne ten odtieľ vlasov, taká farba počkožky. Nikto nebude už nikdy vyzeráť ako ja, ani ako ty. So zatajeným dychom som počúvala a premýšľala, ako sa cítia táborníci, čo to pre nich musí znamenať, či to vedia, či nad tým takto premýšľali, nedalo sa necítiť, ako na nich prší z neba láska a zaodieva ich do plášťa hodnoty. Bola som nimi taká zaujatá, že som takmer nestihla premýšľať nad tým, že sú to slová aj pre mňa, že to platí aj o mne, ale na malú chvíľu som sa nad tým pozastavila a zaplavil ma zvláštny pocit, úžas... až takáto vzácná som? Téma zázraku našej existencie pokračovala dôvodom toho, prečo som teda tu, keď je vlastne absolútne nepravdepodobné, aby sa to stalo. Tentokrát sme to na nich vybalili hned"

Misia na Slovensku

pri druhej téme, Boh ťa stvoril, to je dôvod, prečo existuješ, prečo si tu, a nestvoril ťa náhodou a nechodíme okolo horúcej kaše. Čerpalo sa zo žalmu 139, riadok za riadkom, pozerali sme emotívne video o zázraku zrodu života a načrtla sa otázka, čo teda s tým, keď som takým zázrakom a som stvorený samotným Bohom, ktorého obraz nosím. Aj tento rok sme urobili táborák a pozvali rodičov detí a ľudí z Revúcej a tak ako minulý rok malo pršať a pršalo aj nepršalo, lebo Boh sa postaryl. Bol to vlastne zázrak. Poznáte také tie fialovohnedé mrahy, z ktorých bývajú najfajnovejšie búrky, najlepšie blesky a najhromovejšie hromy,

také tie, ktoré mám pri búrke najradšej? Tak presne také sa nad naším táboriskom začali kopíti asi hodinu pred začiatkom programu, keď ľudia začali pomaly prichádzat. Keď sme už sedeli všetci a čakali na začatie programu, statočne sa blýskalo aj hrmeľo. I keď je naša viera veľká, žijeme v materiálnom svete a presne vieme, kolko stála všetka tá technika rozložená pod holým nebom. Z úcty k materiálnym darom, čo sme dostali, sme preto začali program branným cvičením a nácvikom pre prípad núdze – to jest útek pred dažďovými kvapkami a zabezpečenie techniky pred zamočením. Boli fotky aj videá a potom Riško začal hovoriť. Tak ako aj predošlé dni, to, čo hovoril, bolo veľmi dôležité. Hovoril o tom, že bud' sме kozmický prach, alebo obraz Boží a že to, čo si o sebe myslíme, má vplyv na to, ako žijeme. Nie je jedno, či žijem ako bezvýznamný kozmický prach, alebo ako obraz

Boží. Hovoril o tom, že kresťanstvo je jediné náboženstvo, ktoré dáva takú veľkú hodnotu ľoveku – si tu preto, lebo tak Boh chcel, aj keď je tvaja existencia absolútne nepravdepodobná a okrem toho si ešte jeho obrazom. Rišo má zaujímavý dar, dokáže hovoriť evanjelium tak, že by ho počúval aj zarytý ateista. Zatiaľ čo som jedným uchom počúvala, v mysli som sa modlila: „Panе Božе, prosím, daj, aby začalo pršať, až keď Rišo dohovorí.“ Na rétorickejšie modlitby neboli čas, išla som po podstate veci. Pršať začalo presne sekundu po tom, ako Rišo dopovedal posledné slovo. Branné cvičenie sme zvládli na jednotku a nič a nikto nezmokli. Trochu sa vypršalo a potom prestalo. Presunuli sme sa k táboráku a ohrozený večer mohol pokračovať bez prekážok ďalej. Keď posledný návštěvník tábora nasadol

do auta, začalo opäť pršať a v noci sa prehnali Revúcou a Zdychavou asi štyri silné búrky, pár stanov vytopilo, ale inak všetko dopadlo dobre. Pánu Bohu musí na našomtáboroneaozaj záležať, keď nám poskytuje taký expresný servis pokazeného počasia každý rok, keď už to tí meteorológovia tak zle naprogramujú. Uprostred tábora zaznelo evanjelium. Zlému ťa nikto učíť nemusel. Myslíš, že si vlastne dobrý, ale predstav si, že by sme premietli pred všetkými tu a teraz tvoje myšlienky počas tohto dňa. Zostal by si tu, alebo by si sa odstáhoval na opačný koniec sveta a už nikdy sa nevrátil? Hrobové ticho potvrdzovalo, že aj keď si možno niektorí táborníci mysleli, že sú dobrí, možno teraz premýšľajú nad tým, že takto ešte na zlo nehladeli a hriechom ho nenazvali. Kiežby sa práve toto odohrávalo v ich dušiach. Rozprávali sme o príbehu, keď podľa mince Ježiš určil, že cisárovi treba dať to, čo patrí jemu, a Bohu to, čo je Božie. Boží sме my, pretože nosíme Jeho obraz, a to je dôvod, prečo mu patríme, prečo sme vzácní, prečo má na nás nárok, prečo je jedno, či v neho verím alebo neverím, jeho obraz tak či tak nosíme, a hriech je to, čo nás od neho delí. Sme takí hrievní, že sa k nemu nemôžeme dostať, takí vzácní, že za nás zomrel. Potom boli svedectvá vedúcich pri táboráku a nechali sme veľa priestoru na ticho a samotu

a premyšľanie a klíčenie semienok v dušiach mladých ľudí, modliač sa za rast, ktorý dáva len Boh. Predposledný večer témy sme sa vypáli k odvahе hodnej vojenskej lige pred bojom – nacvičili sme scénku. Asi viete, ako to býva, kým sú deti malé, scénka môže byť aj veľmi trápna a zožne úspech, od tých 13 – 15 rokov to už také ľahké nie je a na miesto úspechu môžete zožať výsmech. Mala som obavy, nešlo o obyčajnú scénku, prepožičali sme si námet nášho kresťanského brata bábkara, ktorý má kalendár plný na dva roky dopredu a ceny také, že by sme tie dva roky museli šetriť a aj tak by sme nenaštrili. V takých chvíľach prichádza na pomoc tvrdohlavosť ľudí a vynachádzavosť. Moje obavy, že to skončí trapasom, možno nie úplným, ale nejakým určite, sa nielenže nenaplnili, práve naopak, scénka bola taká skvelá, že nám tiekli slzy od smiechu a posolstvo prehováralo každému do duše. Na ozaj som sa schutia zasmiala a chvíľu aj bála, keď Orvosaurus hral páva a škrikal na celý tábor „Kde je nejaká pávica“ a mával krídłami (rozumie rukami) smerom ku mne, zatiaľ čo ja som dufala, že tma je dosť veľká na to, aby ma skryla. Scénka sa volala „Vtáčiky“ a jednotlivé druhy, ako napríklad sliepka domáca, sup, páv, vrabec, vrana, kanárik a podobne, reprezentovali jednotlivé charaktere ľudí a ich sklonky k správaniu. Mali sme sa hľadať a zistiť, ktorý z vtáčikov je ten môj, kto som a aké mám tendencie správania či postojov. Vyvrcholenie scénky bol posledný vták – orol, ktorý sa vznáša vysoko na oblohe a je slobodný, ako len letiaci

vták slobodný môže byť. Povedali nám, že sme pozvaní, že sme narodení, aby sme boli ako orol a že je len na nás, či svoje krídla rozťiahneme, alebo ostaneme v kuríne, netušiac o svojej sile, možnostiach a poslaní. Musíme sa priznať, že po tomto hereckom výkone som si pomyslela, že už snáď dokážeme v tom našom tíme všetko. Čo nám chýba, keď spolu dokážeme vytvoriť takéto krásne veci? Nie je to Boží zázrak, že sme sa v týchto zabudnutých kopcoch ocitli práve my? Byť súčasťou tohto tímu a tejto práce je niečo také premieňajúce a zázračné, že žiadne slová dostatočne nevystihnú, ako to prežívam. Možno len vďačnosť, že toho môžem byť súčasťou, že som

bola prizvaná aj ja, že aj na mňa sa Boh rozholol vyliať toľko požehnania. Predposledný večer na poslednej téme znelo slovo, ktoré charakterizuje nášho vedúceho a jeho poslanie. V duchu slov Mareka Váchu a Rišovej túžby burcovat mladých ľudí, aby sa zdvihli a začali konáť, sme rozmyšľali o podobenstve o talentoch, o čase, ktorý nám bol zverený, o možnostiach, ktoré nám boli dané, o zbabelosti a odvahе chopit sa šance. Aj o tom, ako márnime svoje minuty, hodiny, dni a roky nepodstatnými vecami. Posledný večer tábora patril vyznamiam táborkárov.

Na našu radosť nám tento rok nikto nepovedal, že prišiel na kresťanský tábor a nevedel o tom (tieskame si), mnohí sa priznávali k láске alebo náklonnosti k Bohu, pre niekoho to bola duchovná obnova, niektorí sa Bohu odovzdali. Po skončení tábora sa nič neskončilo, naopak. Vrátili sme sa sice k práci, k povinnostiam, ale zároveň akoby sa niečo začalo. Odteraz mám pocit, že som tu doma, poznám vela decák z Revúcej, viem, kde bývajú, a už sa tu necítim taká cudzia a sama. A hoci by si človek po tábore chcel oddýchnuť, zdá sa mi, že nie je čas. Tie decká sú tu, len za tento týždeň sme ich stretli niekolkokrát, boli sme hráť bowling, íšli sa na túru – máme túžbu byť spolu, zavžijeme, čo ďalej, čo im ponúknut, čo im môžeme dať, ako ich nestratíť.

Veľmi chceme, aby zostali súčasťou nášho života, ale nielen kvôli evanjeliu, ale aj kvôli nim samým, lebo sú vzácní, lebo ich máme radi a chceme sa kamaratiť. Potrebujeme veľa modlitieb a sily, točí sa mi hlava, čo všetko treba urobiť, čo všetko by bolo dobré, keby sme urobili, a hoci nás je vyše dvadsať, mám pocit, že nás je málo na žatvu, ktorá je pred nami. Začínam mať dojem, že preniest do praxe rozumný a dlhodobo udržateľný balans medzi prácou, osobným a misijným životom nie je vôbec také jednoduché, a v týchto dňoch by som si zo všetkého najviac priala, aby som to už perfektne vedela. Takže záverom – začali sme pred rokom, ale vlastne začíname teraz. Takže modlite sa, prosím, ak môžete. Túžime stáť v centre Bozej vôle, ísť z jeho sily a zažívať jeho požehnanie, ochranu a lásku každý deň.

Rachel Orvošová

Dobrodružná cesta pokračuje

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

na Božím díle, čímž mě ujišťovali v tom, jak jsem pro Něj hodnotná, ať jsem jakkoliv mladá nebo stará.

Takzvanou modlitbu spasení jsem se už v děství modlila hned několikrát. K faktu, že je církev pro můj kresťanský život důležitá, přidává skutečnost, že daná modlitba z mých úst poprvé zazněla během vánočního programu, který naše společenství každoročně chystá pro babičky a dědečky v jednom z brněnských domovů důchodců. Paní, která vystoupení pro důchodce připravuje, vždycky na jejich konci shrne evangelium a vyzve ty, kteří o to stojí, aby se s ní modlili a přijali Ježíše jako svého Pána a Spasitele. A tak jsem se k nim někdy v předškolních letech taky upřímně připojila.

Za definitivní rozhodnutí pro Ježíše považuji svůj podpis v malé bibličce „gedeonce“, kde na zadní stránce může čtenář vyznat, že věří v to, že za něj Ježíš zemřel. Přesným datem nedisponuji, protože důkazní materiál byl k mé lítosti nenávratně ztracen. Ale myslím, že mi bylo něco kolem 8 let, když jsem si jednou večer podpisové stránky všimla a uvědomila si, čemu věřím a že to můžu a chci takto písemně zaznamenat.

Jedním z průvodních znaků, kterých je možné si povídout na mnoha nově uvěřivších, bývá i pouhým okem pozorovatelná změna jejich vystupování či chování a jejich celkového působení. I oni sami jsou si obvykle různých změn vědomi, protože jejich život bez Boha a život s Ním často podstatně kontrastují. Já jsem s Bohem žila vlastně vždycky, přesto ale určitý okamžik nějaké změny do mého života přinesl, aniž bych si to tehdy plně uvědomovala.

Když mi bylo 14 let, nechala jsem se během jedné naší sborové dovolené pokřtít. Brala jsem to jako takový další logický krok. Věřím v Boha, věřím, že za mě Ježíš zemřel, tak proč bych to neudělala teď, proč bych ne-

stvrdila před lidmi, že Ho chci následovat. Chci se mu cele vydat. Spousta lidí, kteří se křti podobně brzy anebo ještě dřív, pak přemýšlil nad tím, jestli jejich rozhodnutí bylo dostatečně vážné. Ale i přesto, že jsem se pákrát zamýšlela nad tím, jak bych asi vnímala křest o pár let později, nikdy jsem toho nelitovala. Byl pro mě vždycky něčím, k čemu jsem se mohla vracet, rozhodnutím, na kterém jsem stála i ve chvílích, kdy jsem se třeba necítila Bohu úplně nejbližší. Po krtu jsem taky od Boha dostala jeden biblický verš, který mě stále provází a ujišťuje o Jeho blízkosti. Ten večer jsem taky cítila Boží přítomnost jako nikdy předtím. On ke mě mluvil a dotýkal se mého srdce. Takové chvíle se těžko popisují, protože bývají hodně osobní a těžko uchopitelné.

Za rozdíly doby předkřestní a pokřestní jsem se ale pořádně ohlédlá nejspí až v maturitním ročníku. Tehdy jsem o Bohu a všechných otázkách své víry a života s Ním denně mluvila se svou dlouholetou spolusedicí. Troufám si tvrdit, že naše rozhovory měly přínosy pro obě strany.

Za svou stranu můžu s jistotou říct, že jsem vděčná za všechny spolužačiny všechny otázky, které mě nutily se nad mnoha věcmi znovu (nebo i poprvé) pořádně zamýšlet. A Bůh sám mi dával vysvětlení a odpovědi. Ukažoval mi, jak smysluplné jsou Jeho požadavky, které jsem četla v Bibli, a jak se vším prolíná Jeho nezměrná láska.

Během jednoho takového rozhovoru, u kterého tentokrát byly i strany další, protože probíhal na kurzu Alfa, kam jsem kamarádku pozvala, mi v odpovědi na diskusní otásku řekla, že si pamatuje, že jsem se jednou po prázdninách vrátila jiná. Uvědomila jsem si, že přestože jsem tehdy změny prostě žila a nehledala příliš nějaké souvislosti, moje rozhodnutí mělo na můj další život vliv.

Nejvýraznější změnou bylo získání takového zdravého křesťanského sebevědomí. Já, která jsem byla do 5. třídy v domácí škole, za což jsem z mnoha důvodů vděčná, jsem byla realitou pořádně konfrontovaná až při příchodu na gymnázium. Od rodinných kruhů, u kterých jsem se mohla jak doma, tak v církvi hrát, jsem vyrazila do světa. Přestože jsem se už dříve setkávala s nevěřícími lidmi v širší rodině i mimo ni, čelila jsem novým výzvám. Poprvé jsem musela sama někomu vysvětlovat, čemu věřím a proč. Nevěděla jsem, jak ostatní na křeštanynu pohlíží, a tak bylo pro mě těžké jít s kůží na trh. Teď už se směju tomu, jak mé jedenáctileté já své již zmíněné spolusedicí sdělovalo, že je věřící. „Musím ti něco důležitého říct. Ale slab mi, že se se mnou nepřestaneš kamarádit,“ řekla jsem s tak vážnou tváří, že se kamarádka bála, jak mi o několik let později vyprávěla, že mám snad nějakou smrtelnou nemoc. Je to milost, že jsem se doposud nesetkala s žádnou otevřeně negativní reakcí, se skutečným posměchem nebo nenávistí. Ale nebylo to vždycky snadné, být tou, která jde proti proudu, třeba ve třídě, kde ze 32 dětí byly věřící tři.

A teď k jádru věci. Po onom významném létku jsem se přestala lidí bát. Přestala jsem se za svou víru stydět, přestala jsem mít strach o ní s někým mluvit. A čeho jsem si už tehdy všímala, byly příležitosti, které mi Bůh k takovým rozmluvám dával. Možná mi je víc ukazoval a dával mi víc sily a odhadláni je využít. Většinou, když jsem se třeba s někým seznámila, jsem už po páru větách měla možnost říct, že jsem křeštanka, což mohlo (ale nemuselo) vést k dalším otázkám, na které jsem potřebovala odpovídat. Můj odvážnější přístup souvisej taky s uvědoměním toho, že vím něco, co lidi potřebují vědět. Ze mám něco, co ostatní

potřebují a co bych si neměla schraňovat pro sebe. Že bych neměla myslit na svoje pohodlí, ale na to, co může zachraňovat životy nejen mých blízkých.

Právě maturitní ročník byl v tomhle ohledu takovým dárkem od Boha. Spolusedicí, se kterou jsem o Něm hodně mluvila, v Boha uvěřila.

Taky jsem dostala příležitost mluvit o své víře před celou třídou, když mě a jednu další věřící spolužačku požádala učitelka společenských věd, abychom při probírání náboženství odučily látku křeštanyství samy. Spolužači se o to, čemu věříme, zajímali nad moje očekávání, a dokonce měli spoustu dotazů, na které jsme měly možnost reagovat.

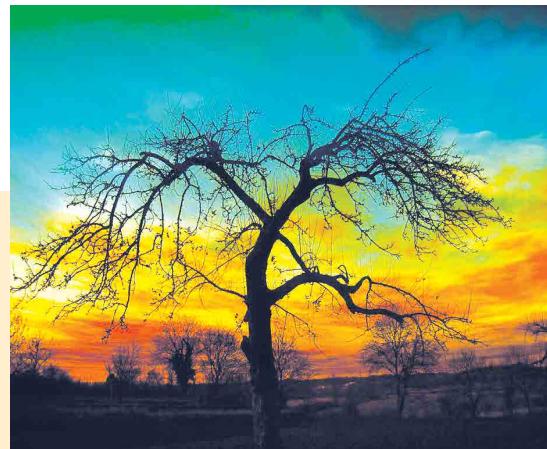
A proč tedy vlastně v Boha věřím? Já jsem o Jeho existenci nikdy dlouhodobě nepochybovala.

Samozřejmě se už pákrat objevily nějaké váhavé myšlenky. Samozřejmě jsem zažila i nepříjemnosti a útlaky ze strany toho zlého. Ale i těžkostmi mě Bůh vždycky provedl a dodal mi potřebné síly.

A i když nemám ten jeden rozhodující prožitek, během let života s Ním jsem nasbírala spoustu střípků a dílků, které do sebe zapadají a které mi odhalují mnoho aspektů toho, jaký Bůh je a kým jsem pro Něj já. Už tolikrát mě přesvědčil o své moci, milosti, moudrosti a lásce. Ale ta cesta pořád pokračuje a je nevšední a dobrodružná.

A já vím, že stojí za to za Ním jít.

Marie Pavlatová

Jozue a Káleb byli připraveni

V tento den se deset zvědů vrátilo se špatnou zprávou. Jozue s Kálebem byli připraveni vstoupit do země. Generace exodu na špatnou zprávu reagovala brbláním ve svých stanech, báli se a měli pocit, že je Pán Bůh nenávidí. Proto byli odsouzeni, aby putovali po poušti. Mou otázkou je, že když zpráva říká, že země oplývá mlékem a strdím, také to, že v zemi byla opevněná města a obři – proč se povážuje za špatnou? Přesně popsali, co se v zemi dělo a přesto se označuje za špatnou zprávu. Zemi pomluvili (Numeri 18, 32).

A co bylo snad ještě horší, zasádili do lidí strach. Deuteronomium 1, 28: „Kam to táhneme? Naši bratři nás zbabili odvahy, když řekli: Viděli jsme tam lid větší a vyšší než jsme my, města veliká a opevněná až k nebi, dokonce i Anákovce.“

To, co řekli, bylo přesně tak. V zemi byli obři a opevněná města, byli tam i později, když do země vstoupili jejich potomci. Proč tedy byla ta zpráva špatná? Proč tedy chtěli v Božím lidu vyvolat

strach, aby neudělal to, co mu Pán Bůh řekl a co jím nařídil. To, že je doveze do země, bylo hlavním důvodem, k čemu je vyvedl z Egypta. Když tedy přesně popíšeme fakta, ale naše zpráva je vypracována tak, aby vyvolala strach v Božím lidu, a když pak Boží lid přestane fungovat ve svém záměru a přestane dělat, co má dělat, to je potom špatná zpráva.

V souvislosti se všemi hroznými věcmi, které se dnes dějí a o nichž můžeme podat zprávu, i když bude pravdivá, ale pokud vyvolá strach u Božího lidu a způsobí, že Boží lid bude chtít utíkat a skrývat se, místo toho, aby byl městem na hoře a svítil, místo toho, aby byl solí a světem, pak to je, něco, čeho bychom se měli vyvarovat.

To, co máme dělat, je povzbuzovat Boží lid, povzbuzovat a posilovat své bratry a sestry, vzbuzovat v nich důvěru a víru v Boha, který všechno, vidí všechno, který má vše ve své moci.

To je to, co nutně potřebujeme dělat.

*Bill Cloud, Shoreshim Ministries, Tennessee / USA
Překlad: Marcela Folbrechtová*

Ilustračné foto

Klekánice

Když jsem byla malá, tak jsme často slyšeli zvonění zvonu z blízkého vesnického kostela. Zvonívalo se často a už jako starší děti jsme si uměly spočítat, kolik hodin právě je. Také, když jsem šla za kamarádkou k sousedům, říkala mi maminka, abych byla po klekáníčích doma. To bylo znamení, že už opravdu musím sbalit panenku a šitíčko s háčkováním a spěchat domů. Poznalo se to lehce, zvony zvonily dlouho. Jednou jsem se maminky ptala, proč se tomu říká klekání? Maminka mi řekla, že Klekánice je smyšlená bytost, nějaká zlá vila, připomínající starou bábu, kterou se strašily v minulosti malé děti, aby nezůstávaly venku po klekání. Název je odvozen od toho, že zvon vyzýval k pokleknutí při modlitbě. Klekání se zvoní ráno, v polodne a večer. Ano, toto zvonění jsme v dětství slýchávaly a i když mi maminka říkala, že to je vymyšlené, přesto jsem v sobě měla takový respekt. Ono se totiž zrovna i stmívá a to pro děti není příjemné. Dnes se už zvoní elektrickým přístrojem, který se automaticky nastaví. Od této změny jsem klekání neslyšela, snad jenom v neděli ráno svolává zvon lidi do kostela. Jak jsem rostla, už jsem se o klekání nezajímala. Ale v podvědomí vím, že to souviselo s modlitebním časem. Prostě upozornění na to, že se máme ztišit a modlit. Děkovat Pánu Bohu za celý den. Naši předkové na modlitbu mysleli,

možná se někdo zastavil ještě uprostřed práce. Myslím, že bychom takovéto znamení v dnešní době potřebovali ještě víc. Najít si čas na modlitbu je cím dál těžší.

K myšlence klekání mne přivedlo cinkání našeho nového železničního přejezdu. On totiž zvoní podobným zvukem. Cinká a cinká, zavřou se závory a za chvíliku projede vlak. Cinkání slyším často a vždy si při tom vzpomenu na modlitbu. Zkoumám, za co a za koho bych se měla v tu chvíli přimlouvat. Také děkovat a oslavovat našeho Pána. Anebo při práci zpívat nějakou písničku.

Ale vlaky jezdí skoro každou půlhodinu! Měla bych se modlit každou chvíliku, když zvoní přejezd? Ne, není to žádný úkol, ale uvědomila jsem si, že je napsáno v 1. Tesalonickém 5, 16 – 17: „Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“ No řekněte, to se ale mám, každou chvíli slyším cinkání a připomíinku, abych nezapomněla...

Dana Jersáková

Nic není náhoda

Možná se vám také někdy vtírá myšlenka: Co když nemám odpuštěné všechny hřichy, a začnete přemýšlet, jak to vlastně je. V Bibli čtu slova: „**Neboť, jako jsou vysoko nebesa nad zemí, tak je vyvýšené milosrdenství jeho nad těmi, kdo se ho bojí.**
A jak daleko je východ od západu, tak daleko vzdálil od nás naše přestoupení“ (Ž 103, 11–12) a hodně se mi uleví.

Čtu je znova a děkuji Pánu Bohu, že mě skrze Pána Ježíše dokonale očistil od mých hřichů a vin a odpustil mi všechna moje provinění. Přemýšlím dál o našich dětech. Kdy se obrátí ke Kristu, kdy se na Něj začnou plně spoléhat? Uvidím ten zázrak? Četla jsem příběh jedné sestry. Byla sice vychovávaná v křesťanské rodině, ale nevedla život podle Boží vůle. Naopak se jí líbil život světa, a tak žila téměř 20 let v cizoložství a dostala se dokonce i do vězení. Jak tak jednou procházela svůj dům, napadlo ji podívat se na půdu a projít si staré věci. Tam našla Bibli. Vůbec nechtěla hledat Boha, ale On ji hledal. Otevřela Bibli a četla v knize proroka Izajáše. „Běda synům zpupným... Obrátíte-li se a upokojíte se, budete posilněni, ale vy nechcete.“ Celé její nitro volalo: Ale, Pane, já chci! A potom četla dál... 30, 1; 15; 19). Zastavila se, aby přečetla verše znova a znova a nakonec tam, na půdě, obdržela odpuštění hřichů, které dává Bůh všem, kdo Mu vyznají svoje hřichy a vírou důvěřují Ježíši Kristu. Boží odpuštění je dokonalé, konečné a bezpodmínečné pro všechny, kteří se k Němu obrátí. My nevíme, kdy a jak naše děti uvěří, ale bezpečně víme, že naše modlitby nezůstanou někde v éteru, ale jdou rovnou k Bohu, který je slyší. On je hledá. Nic není náhoda. Až přijede ten pravý čas, Pán Bůh si je přitáhne k sobě.

Na základě denního čtení zpracovala
Marie Horáčková

Následuj spravedlnost

Láska k penězům je totiž kořenem zla. V honbě za nimi mnozí zbloudili z cesty víry a sami si způsobili nesčetná muka. Ty ale jako Boží člověk od takových věcí utíkej a následuj spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost a mírnost. Bojuj ten dobrý boj víry. Chop se věčného života, k němuž jsi byl povolán a k němuž ses přihlásil jasným vyznáním před mnoha svědky.
(Bible, Tm 6, 10 – 12)

Pozvedat k Bohu jen srdce?

Kultura, ve které tady – na Blízkém východě – žijeme, je jiná než česká. Lidé jsou tu hlasitější a mnohem více gestikulují, prostě více lomí rukama a pozvedají hlasy. I Češi mají svou posunkovou řeč, která se obzvlášť projevuje u řidičů aut. Pro biblického člověka bylo samozřejmostí pozdvihovat ruce k nebi.

Proto Písmo Izraelcům připomíná: „**Pozvedněme s dlaněmi i srdce k Bohu na nebesích**“ (Pláč 3, 41). Naši mentalitě je zjevně bližší bližší klečení a modlitba se sepjatýma rukama.

Možná proto mají liturgické církve tuto biblickou výzvu: „Pozvedněme svá srdce“ bez zmínky o dlaních. Z celé biblické souvislosti víme, že Hospodinu jde o srdce člověka, ne o nějaké vnější projevy. A přece mají tyto vnější projevy velký a dokonce duchovní význam.

Nejlépe to ukazuje příběh boje Izraelců s Ámálekiem. Dokud měl Mojžíš vztažené ruce, Izrael vítězil. Což je přeloženo „vytrval s rukama nahoru“ je doslova „a jeho ruce byly vírou“.

Slovo víra znamená zároveň věrnost. Jakoby skrze ty vztažené ruce proudila jeho víra k Bohu na nebesích a z nebes Boží věrnost na zemi. Jeho vztažené ruce se staly kanálem směrem k nebi a z nebe na zem. Ve zmíněném verši jde o pláč nad vlastním hříchem.

Člověk zoufalý sám nad sebou si často schová obličej do dlaní. Ale Bible říká, použij své dlaně, abys pozvedl srdce k Bohu.

Jedna věřící sestra mi vyprávěla: Byla jsem na konferenci, kde mnozí křesťané při zpěvu zvedali ruce. Mně je to cizí.

Ale přemýšlela jsem nad tím a uvědomila jsem si, že vlastně nemám vnitřní svobodu ruce zvednout.

V mesiášských sborech v Izraeli zpíváme píseň o tom, že vše, co máme – ústa, ruce, nohy, to vše je darem od Hospodina, aby ho chválili. A i do češtiny byla přeložena písnička „Take my life and let it be“ (Frances Ridley Hevergal), kde se zpívá: „Vezmi ruce, uč je sám, kdy a jak co dělat mám...“

Krista Gerloffová

Naše Vianoce

Už ako šestročný chlapec som postrehol, že tváre dospelých v advente sú viac ustarostene ako radostné. Nebolo mi jasné, prečo sa rozpráva, že Vianoce sú sviatky radosti a počoa. Bývali sme v jednej izbe tri generácie a dve nevesty mali starosť, ako a kedy stihnu zakálačku a pečenie chleba, aby vydržal do Nového roku. Kedy budú pieci koláče a kedy pripravia krmivo pre domáce zvieratá. V jeden večer, keď sa chystali spať, začuli neznáme zvuky. Praskot dreva v ohni. Horela nám stodola. Všetci vybehli von. Jedni šli hasiť, iní na dedinu volať pomoc. Stodola zhorela aj so zásobami krmiva. Nepamätam si, aké boli naše Vianoce v tom roku. Neviem, či v zhromaždení niekto z našich povedal ako Jób, keď všetko stratil: „Nahý som vyšiel zo života matky a nahý sa ta navrátim. Hos-

podin dal. Hospodin vzal. Nech je požehnané meno Hospodinovo.“ Zotrvali vo viere a spoliehali sa na Božie milosrdenstvo.

Majetková ujma ich nezlamila a dalej pracovali ako predtým. Z času na čas o tom rozpráviam svojim deťom. Nechápu, prečo im rozprávam o dávnej minulosti, ktorá sa už nebude opakovať. Oni už nepoznajú chudobu. Majú svoje zamestnanie i svoj život. Hovorím to iba preto, aby neboli marnomyseľní. Keď im pribúda majetok, aby k tomu neprikladali svoje srdce. Veď nemajú nič, čo by neboli dostali od Pána. Práve na Vianoce si uvedomujeme, že Otec lásky ľudí veľmi miluje. Preukázal nám svoju štedrosť a obdaril nás nebeským darom – svojím jednorodeným Synom, aby každý, kto verí v Noho, nezahynul, ale mal večný

život. Povedal o Ňom: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo, toho počúvajte. Prišiel z neba, a čo videl a počul, to svedčí.“ Pán Ježiš je Knieža pokoja a svoj pokoj dáva, nie tak ako dáva svet. Nech sa neľaká naše srdce, ani nech sa nestrahuje, keď sa stane v našom živote niečo nečakané. Kto prijal jeho svedectvo, ten spečatil, že Boh je pravdivý. Vianoce sú sviatky radosti i pokoja. Neustávame vo viere, keď vieme, že Boží pokoj, ktorý prevyšuje každý rozum, stráži naše srdcia i myseľ v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.

Dakujme za to Pánu Bohu.

Michal Barger

A jsou tu opět Vánoce

To znamená, že: **Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3, 16).**

Neboť Bůh, který řekl: „Ze tmy ať zazáří světlo, osvítí naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově“ (2 K 4, 6).

„**Vy však jste** z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, jak je psáno: Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánovi“ (1K 1, 30).

„**Vyznáš-li svými ústy Ježíše** jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení“ (Ř 10, 9 – 10). „**Kdo je v Kristu,** je nové stvoření. Co je staré, pomínilo, hle, je tu nové! To všecko je

z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista“. „**Nikdo z nás nežije sám** sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.“ „Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých (Ř 14, 7). „**At tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všecko čiňte k slávě Boží** (1K 10, 31). „**Je-li Bůh s námi**, kdo proti nám? On neusítí svého vlastního Syna, ale za nás za všecky jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všecko?“ (Ř 8, 31–32).

„**Jedinému moudrému Bohu** bud skrze Ježíše Krista sláva na věky věků. Amen“ (Ř 16, 27). Tak máš opravdové Vánoce?

Mirek Jersák

Co dělají Izraelci o Vánocích?

Už po mnoho let mám možnosť pozorovat dění v Jeruzalémě o Vánocích. Ráda bych proto odpověděla na opakovou otázku: Co dělají Izraelci o Vánocích? V tomto ohledu bych rozdělila Izraelce do tří skupin. První, a asi největší z nich nemá o Vánocích vůbec žádné ponětí. Prostě si vůbec nevšimnou, že je vánoční čas. Američan nebo Evropan si to jen těžko může představit. Ale v Izraeli je to velmi snadné. Vánoce se tu oficiálně neslaví a všechny život jde dál ve svých kolejích. Pak jsou tu Izraelci, kteří vánoční atmosféru milují a s široce otevřenýma očima zírají na osvícené vánoční stromečky svých křesťanských sousedů. I několik málo vánočních bohoslužeb ve Starém městě je přeplňeno izraelskými zvědavci, kteří absolutně nevědí, co je liturgické ticho, procházejí kostelem sem a tam, baví se a vzduchají nad krásou „Tiché noci“. Pěvecký sbor musí být velmi statečný, aby to nevzdal a nepřestal zpívat do vládnoucího chaosu. Tento typ Izraelců také ve vánoční době rád cestuje do Ameriky nebo Evropy a užívá si vánoční atmosféry. Na rozdíl od Amerických Židů, kteří žili s pocitem, že musí svou židovskou identitu bránit. Jde většinou o Izraelce, kteří se tu narodili a sloužili v ar-

mádě. Nijak se necítí být vánočním rejem ve své židovské identitě ohroženi. Do třetí skupiny bych zařadila právě Izraelce, kteří se přistěhovali z Ameriky. Jsou rádi, že se Vánoce zbabili a štastní, že mohou žít v židovském státě a slavit židovské sviatky. Když jsem se kdysi učila hebrejstinu v kurzu „ulpánu“, udal jeden americký Žid jako důvod svého přistěhování, že už nemohl snášet vánoční rej. Už od října prý zaznívaly v obchodních domech vánoční koledy.

Musím říct, že ho dost dobře chápou poté, co jsem shrédla americký vánoční kabaret. Ani jsem nemohla věřit svým očím, když jsem uviděla desítky tanečníků převlečených jako „Father Christmas“ poskakujících na melodii „Rolniček - Jingle Bells“. Celá tato postava dobromyslného dědečka s červenou kapucí a bělovousem mě samotnou vyvádí z míry. Co má co do činění s Ježíšovým narozením v Betléme? Jsem ráda, že žijí v zemi, kde se Vánoce nazývají pravým jménem „Chag ha-molad“ – „Svátek narození“. Právě proto, že žijí tady, jsem denně upomínána, že Ježíš, pravým jménem Ješua, byl Žid a nebyl ani Evropan ani Američan. Musel být úplně jiný, než jak jsem si ho vždycky představovala.

Jedna z prvních věcí, které jsem si v Izraeli všimla, byla oslava začátku soboty „šabatu“ o pátečním večeru. Říkala jsem si: „To je jako Vánoce každý týden!“ Rodiny se na svátek připravují. Plánuje se předem – co se bude vařit a péct a podle toho se nakupuje.

Do pátku musí být uklizeno a večer se celá rodina sejdě slavnostně oblečena. Každý týden je na stole „Chala“ – šabatový chléb, který se nápadně podobá naší vánočce.

Ale není to jen to plánování, je to i očekávání, že šabat přijde. Je to rodinná oslava každý týden, podobná naší vánoční oslavě. Proto také mnohá křesťanská rodina v mém okolí přeloží Vánoce na pátek. Takže je budou slavit buď 21. anebo až 28. prosince. Koneckonců, stejně nikdo neví, kdy se Ježíš narodil.

Svíčky, které jsme používali na vánočním stromečku, jsou úplně stejné svíčky, které se používají při svátku chanuka. Chanuce se říká svátek světla. Světlo, svítící do tmy, to je také to, co milujeme o Vánocích. Takže, jestli chcete skutečně někdo uniknout před vánočním shonem, ať přijede do země, kde se Ježíš narodil.

Krista Gerloffová, Jeruzalém, Israel

Bůh vyhlásil směrnice pro nový život

Co pro mě znamená nový život?

Znamenalo to především věřit v Ježíšovo výkupné dílo a předložit Bohu svůj starý život, litovat svých hříchů, všeho, co jsem dřív dělala ze své vlastní vůle, nechat za sebou starý život a začít žít z Boží milosti život nový - s Pánem Ježíšem.

Avšak svůj nový život žiji stále v lidském porušeném těle a to znamená neustálý boj s pokušením. Máme tu však Boží ochranu v Jeho pravidlech.

Směrnice znamenají pravidla, pokyny, zásady, které v hlavních rysech určují nějakou činnost. To znamená, že Bůh nám dal pokyny, kterými se máme řídit při svém chození a činění ve svém novém životě, a mezi ně patří i deset přikázání.

To mohu samozřejmě dělat z Boží milosti jen s pomocí Ducha svatého, nikoliv ze svých vlastních sil. To bych nikdy nedokázala.

Během celého roku 2019 jsme mohli v Rozsévači postupně číst všech deset Božích přikázání, vždy s připojením textů, které nás vedly k zamyslení nad nimi. Pro mne to byl velký přínos. Mohla jsem si hodně věcí uvědomit, naučit se a povídат si o nich s manželem a s přáteli.

Navíc jsme Deset Božích přikázání probírali i ve sboru. Navědila jsem si mimo jiné, že všechna přikázání Boží se úzce do-

týkají běžného lidského života, jako všechno ostatní, co nám Bible dává, vždyť Boží slovo je Pravda. Pán Bůh nechal zapsat do Bible zásadu: „**Žijte z moci Božího Ducha a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost**“ (Gal 5, 16).

Vždy si říkám: Není třeba propadat malomyslnosti, že to nezvládnou, přesto mne někdy přepadá, ale toužím žít z moci Ducha svatého. Za to se modlím.

Marie Horáčková

Bol som pritom

Prázdny som trávil s rodičmi na poli. Slnko milo hrialo, nič mi nechybalo. V tom čase niektorí z mládeže stanovali v horách. Povedali mi to niektorí bratia v Račkovej, keď som sa prvýkrát zúčastnil seniorského tábora. Srdečnosť a milé objatie s radostou v očiach na mňa tak zapôsobili, že sa zúčastňujem na tábore každý rok.

Brat Vasil Vološčuk rok čo rok starostlivo pripravoval program. Tohoročný, v poradí už sedemnasty, pripravovali bratia a sestry pod vedením Vladimíra Malého. Okrem dopoledňajších a večerných zhromaždení máme autobusový zájazd. Toho roku sme autobusom obišli Vysoké Tatry zo slovenskej i poľskej strany až na Oravskú priehradu.

Počasie nám mimoriadne prialo. Keď sme boli v autobuse, pršalo. Keď sme vystúpili, hrialo slnko. Nikto nezmokol.

Zhromaždenia na chate mali tému: „Čas počúvať“ a boli podopreté biblickými textami. Viac bratov a sestier slúžilo piesňami a sveďectvami, ako ich Pán viedol a posilňoval za uplynulý rok.

Osobitným prínosom je účasť kazateľa na týchto zhromaždeniach. Tohto roku nám slúžil kazateľ bratislavského zboru 1, brat Danny Jones s manželkou Clarou (Foto). Priblížil nám evanjelium podľa Jána 5, 19 a 10, 14. Zdôraznil, že Božie dielo konajú ľudia. Veriaci sú Božím nástrojom, ktorý Pán používa pri uskutočňovaní svojej vôle. Božia vôle je naše posvätenie. Bez posvätenia nikto neuvídí Pána. Kým máme čas, dobre robme všetkým. Poukázal na to, že starí ľudia majú najviac skúseností vieri. Patrí sa, aby nimi povzbudzovali mladších. Nech ich neodradí neochota mladých počúvať. Keď odmietajú rady, znova a znova ich treba opakovať. Písma nám rádi: „Všet-

ko, čokoľvek činíte, robte z tej duše ako Páno... viediac, že od Pána vezmete odplatu dedičstva.“

Vážme si čas milosti a hovorme nahlas, čomu veríme. Vieme, že viera je z počutia. Ako uveria, keď nebudeme hovoriť, keď nebudú počuť naše modlitby v zhromaždení? Slovo potešenia má vždy hodnotu. Ako sa neveriaci dozvedia o Božej láske, že ich Pán Boh má rád, keď im to veriaci neprekážu svojím životom?

A svet sa pomíňa aj so svojou žiadostivosťou. Kto však plní Božiu vôle, zostáva naveky. Ktokolvek by činil vôle Božiu, ten je mojím bratom, mojou sestrou i matkou.

Michal Barger

17. tábor seniorov v Račkovej doline v dňoch 25. – 28. 9. 2019

(Fotografia: V. Malý)

Věděla jsem, že je se mnou zle

Do doby svého obrácení k Bohu jsem se otázkou smrti ve svém vlastním životě příliš nezabývala. Dalo by se říci, že jsem oddalovala pravdu o této, pro mě temné, skutečnosti života.

Ale když jsem byla svědkem posledního výdechu mé maminky, kterou jsem velmi milovala, teprve tehdy jsem si plně uvědomila realitu smrti.

Ta se dotyká i mne. Vím, že už tehdy ke mně

mluvil Bůh. V mém životě nastal kritický okamžik, kdy mi byla smrt blízko a já se velice bála. Bylo to na začátku mé cesty s Pánem Ježíšem, ani ne rok po křtu a obrácení. Ležela jsem v nemocnici a věděla, že je se mnou zle.

Nikdy nezapomenu na noc své největší duševní a duchovní krize. Volala jsem v úzkosti a strachu k Bohu a v pláči jsem mu říkala, že se bojím smrti.

V mém vědomí se vynořil dávno zapomenutý hřich, který mně nyní Bůh připomněl. Věděla jsem, že jej budu muset vyznat před svým sourozencem v Kristu.

Po tomto uvědomění mi přišel do duše zvláštní pokoj. Noc pokračovala, ale moje úzkost a strach ze smrti už odcházely. Nad ránem jsem byla smířena s tím, že z tohoto světa odejdu, a k Bohu jsem se modlila s klidem, který jsem dosud nepoznala.

Vnímala jsem Boží přítomnost a věděla, že

se stane Jeho vůle, za kterou jsem se modlila. Svět kolem mne byl velice vzdálen a já byla připravena odejít k Pánu. Ale Jeho vůli bylo uzdravit mě.

Ještě mě tu ponechal.

Děkuji z celého srdce Bohu Otci, Synu Ježíši Kristu a Duchu svatému, že byl v té nejtěžší chvíli se mnou a provedl mě.

Velice toužím našemu Pánu Ježíši sloužit, Jeho cít a milovat z celé své myslí, srdce a síly.

Děkuji Pánu, že mě našel v mé bídě a hříších, odpustil mi a převedl mě ze tmy, ve které jsem žila, do svého světla.

Děkuji také svým sourozencům v Kristu, kteří mě s porozuměním a laskavostí přijali mezi sebe. Bohu trojjedinému budiž čest a sláva na věky.

Jana Mackoviková
(Zpravodaj sboru BJB Šumperk
č. 7 – březen 1999)

Příběh z Blízkého východu

Milí čtenáři Rozsévače. Již druhým rokem mám výsadu informovat vás o svém pobytu na Blízkém východě. Svým krátkým dopisem, okořeněným několika příběhy lidí, s nimiž jsem se setkala, bych vás chtěla povzbudit ve vaší osobní víře a zároveň vyzvat k vytrvalým modlitbám za uprchlíky, lidí bez státní příslušnosti a křestany na Blízkém východě.

Jako tradičně jsem se účastnila táborů organizovaných pro syrské děti ve věku od 7 do 19 let. Celkem jsme sloužili přibližně 80 dětem uprchlíků. Tématem prvního tábora byla „Cesta k cíli“, druhého potom „Pocity“. Zaměřili jsme se na čtyři základní pocity: radost, hněv, strach a pokoj. Naši teenageři na tato téma reagovali velmi emotivně. Měli jsme možnost s nimi vést velmi hluboké rozhovory, poslechnout si je a být pro ně oporou v někdy opravdu nesmírně obtížných situacích.

Jeden příklad za všechny: Během úvodního večera jsme představili všechna téma. Děcka měla v týmech mimo jiné na různá téma připravit scénky nebo vyprávět příběhy. Jeden kluk a jedna holčina přišli dopředu a vyprávěli své skutečné příběhy. Vyprávěli, jak v cca 10 letech na vlastní oči viděli, jak před nimi na ulici z ničeho nic vůják podřízl nějakému muži krk a jak na hranicích při kontrole zastřelili muže, který s nimi byl v mikrobuse. Naštěstí už byli schopni mluvit bez emocí a slz. Už to zvládl zpracovat. Některé děti opravdu zažily ohavné věci.

Jeden malý, údajně dvanáctiletý chlapec, nás všechny dostal tím, jaké má úžasné a veliké srdce. Přecházení libanonských silnic může být extrémně nebezpečné. Když mu bylo asi 10, viděl na kraji silnice tři malé, asi sedmileté děti na cestě do školy. Baly se přejít silnici. Tenhle chlapec je chytl za ruku a jednoho po druhém převedl na druhou stranu. Cestou zpátky byl ale sražen autem on sám. Když se ho pak v nemocnici maminka ptala, proč převáděl ty děti, když je to tak nebezpečné, řekl jí, že je přeci lepší, že auto srazilo jeho a ne ty malé děti a ještě něco o tom, že on tu bolest vydrží.

Poté, co skončily tábory, jsem již tradičně odjela do hor do údolí Beqaa, kde jsme dělali domácí návštěvy ve stanových táborech i v jiných domácnostech. Cílem těchto návštěv je strávit s lidmi čas, poslechnout si je, podívat se a vyhodnotit konkrétní situaci, modlit se za ně, povzbudit je, povídат si s nimi o Bohu a Bibli. Tyhle návštěvy jsou poměrně depresivní a vyvolávají pocit neutěšené bezvýchodnosti a zoufalství. Mnoho lidí z těchto táborů patří k nejchudším

z nejchudších, bez jakéhokoli vzdělání, bez možnosti najít si práci, či se vrátit zpátky do Sýrie nebo Iráku. Týmy, které dlouhodobě poskytují zdravotní péči, jsou překvapeny velkým nárůstem pokusů o sebevráždu žen. Jejich frustrace z běžného života a fyzického a psychického týráni od manželů je obrovská. Obvykle se snaží vypít nějakou chemikálii nebo spolykají ostré předměty.

Jeden příklad za všechny: Navštívili jsme jednu paní, která se sama starala o sedm dětí. Před zhruba třemi lety, pár dnů před porodem byl její manžel sražen autem. Zatímco byl v nemocnici, ona porodila. Byla mu schopná jen říct, že má syna, ale nikdy ho neviděl, protože pár dní nato zemřel. Paradoxně je pro ni jeho smrt výhrou. Její děti jsou nyní částečnými sirotky a tak se o ně zajímá více organizací, které například pro ně dělají sbírky na školné a tak čtyři ze sedmi školou povinných dětí může chodit do školy. Výhodou taky je, že tato paní nemusí žít o jeden krk navíc. Šance, že by tento muž našel práci je totiž minimální. Do zemědělství, na sklízení sezónních plodin majitelé pozemků totiž zásadně najímají jen ženy a to za 1 USD na hodinu! Tahle rodina, stejně jako tisíce dalších, by bez potravinových a hygienických balíčků humanitárních organizací nebyla schopná přežít. I tak ale paní uvažuje o tom, že jedno své starší dítě, tzn. 10 nebo 12 let, odhlásí ze školky a nechá ho pracovat, aby měli jako rodina větší příjem. Ta paní před dvěma lety uvěřila v Ježíše Krista spolu se svou sestrou, která také žije ve stejném uprchlickém táboře. Její víra postupně roste, ale je jiná v porovnání s tím, jak my si v Evropě obvykle představujeme uvažování a způsob myšlení věřícího člověka. To ale nic nemění na tom, že její víra v Krista je pevná a že bez ní by neměla takovou jistotu a oporu pro život.

Doufám, že vás při čtení těchto příběhů trochu zamrazilo, ale že jste i povzbuzeni tím, jak Bůh jedná a že je věrný v každé situaci.

Prosím, modlete se za situaci na Blízkém východě, za situaci milionů vysídljených lidí.

D.S.

Boh

*„A večný život je v tom, aby poznali teba, jediného, pravého Boha i toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.“
(J 17, 3)*

Ludia majú rôzne predstavy o Bohu. Mnohí si Ho predstavujú ako vyššiu moc, ako nejaký silný vplyv alebo jednoducho ako energiu. Netreba špekulovať, ale treba sa pozrieť do Biblie. Písma zjavuje Boha ako Osobu. Osobu, ktorá myslí, cíti, hovorí a koná.

Boh myslí: „Ja poznám svoje zámery, ktoré mám s vami, znie výrok Hospodina, sú to zámery po koja, a nie neštastia; dám vám budúcnosť a nádej“ (Jer 29, 11).

Boh cíti: „Ved Boх tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nik, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (J 3, 16).

Boh hovorí: „Mnoh ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boх otcom ústami prorokov. V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a cez ktorého stvoril aj svet“ (Hb 1, 1 – 2).

Boh koná: „Na počiatku stvoril Boх nebo a zem“ (1Moj 1, 1). „Ale keď prišla plnosť času, Boх poslal svojho Syna narodeného zo ženy, narodeného pod Zákonom, aby vykúpil tých, čo sú pod Zákonom, aby sme dostali synovstvo“ (Gal 4, 4 – 5).

Kto uverí v Pána Ježiša Krista, získa večný život a môže vstúpiť do vzťahu s týmto všemohúcim, milostivým a láskavým Bohom.

Podľa GVB Dillenburger GmbH – E. P.

Nejlepší dědictví

„Připomínám si tvoji upřímnou víru, jakou měla už tuoje babička Lolis i tuoje matka Euniké“ (2 Tm 1, 5).

Moji rodiče neměli moc peněz, přesto pro nás dokázali vždy připravit nádherně tajemné Vánoce. Dodnes na ně vzpomínám. Býval u nás dědeček, protože babičku už povolal Pán. Oba byli věřící a už od mala nám, dětem, kladli na srdce, že máme být za všechno vděčni Ježiši Kristu, pomáhat starším lidem a slabším. Svým dětem chceme zanechat stejně dědictví. Když jsme se loni na Vánoce sešli jako rodina, připomněli jsme si tu úžasnou tradici babičky a dědečka, kteří pečlivě zasadili semínka lásky, úcty a víry, abychom my, jejich vnoučata, uměli napodobovat jejich příklad. V Bibli čteme o babičce Lóis a matce Euniké, které vedly Timotea k upřímné víře (2 Tm 1, 5).

Jejich vliv připravil tohoto muže k hlásání dobré zprávy. Můžeme zanechat duchovní dědictví těm, jejichž životy ovlivňujeme - našim blízkým, a to svým vztahem k Pánu Bohu. Můžeme jim prokazovat Jeho lásku způsobem, jakým nás Pán povede. Když jim věnujeme pozornost, vyjadřujeme tím zájem o to, co si myslí a co dělají. Dělíme se s nimi o svůj život. Jestliže naše životy odrážejí pravou Boží lásku, zanecháváme dětem trvalé dědictví. Jestli ti někdo zanechal Boží dědictví, investuj ho do ostatních.

Na základě každodenního čtení připravila Marie Horáčková

Vzdušný balón

Vracíme se domů od našich priateľov a jah dálce vidíme letet balón. Je hodně daleko, ale na obzoru ho stále vidíme. Mineme niektoré okolné vyvýšené vrcholy a znova vidíme vzdušný balón. Nyní je už kousek blíž. Bylo by hezké přijet až k němu. Cesta vede různými oklikami a zatáčkami a znova se mírně přibližujeme. Odhadujeme podle polohy, nad kterým mestom asi letí... Je teprve srpen a v mých myšlenkách je vánocní čas. Uvědomuji si, že je to podobné, jako když mudrci neváhali a putovali za nádhernou, zářící hvězdou. Oni ji viděli a stále si hľadali svůj cíl. Věděli, že se něco velkého stalo! Jsme v údolí a kolem mírně vrcholy, nevidíme ho. ...Vzápětí vrchovina končí a balón je zase tady i když ještě hodně daleko, vidíme ho. Není tam jeden, ale tři! Tak si říkám, mudrci byli taky tři... Krásně se vznáší, avšak naše cesta k nim nevede, to je škoda. Znovu mě napadá otázka: „Jdeme v našich životech dobře? Je naší hvězdou a jedinou směrovkou Ježíš? Vidíme Ho?“ Jedině s Ním se dostaneme k Otci, našemu Bohu! Mudrci Ježíše našli a byli naplněni nesmírnou radostí.

Padli na kolena, klaněli se a darovali Mu to nejdražší, co měli – tenkrát ještě malinkému dítčeti! Nevěděli nic o tom, co pro nás, lidi, vykoná, kolik lásky lidem věnuje, kolik bolesti bude muset vytrpět... Oni však Ježíše našli a nyní je to na nás... protože jedině s Ním je radostný každý den.

Dana Jersáková

V deň, keď by som sa mal báť

V deň, keď by som sa mal báť, ja v Teba dúfam. Z Božej pomoci môžem chváliť Jeho slovo, ja v Boha dúfam, nebojím sa.

Žalm 56, 4

„Iba vďaka chorobe spoznáme cenu zdavia“ – čítala som na nástenke chirurgického oddelenia popradské nemocnice, keď som sa v uplynulom období ocitla na jeho lôžkovej časti s dosť vážnou diagnózou, a uvedomila som si pravdivosť tohto citátu. Koľko rôznych myšlienok prebieha myšľou človeka vo všeljakých životných situáciach, a o to viac v chorobe. Ani sa to nedá spočítať. Človek premýšla o živote, o chorobách, o smrti... A aj keď nám je jasné, že s pribúdajúcim vekom naša telesná schránka chradne, predsa nás niekedy prepadne strach, či už z bolesti, alebo z toho nepoznaného, čo nás čaká. Vždy sa v takýchto chvíľach upnem na Božie slovo, a to ma upokojí.

Vďaka Rozsieváču sa mi do rúk dostala kniha **„Když se život obrátí naruby...“** od manželov Smilkovcov, kde sestra Lídia, rod. Titěrová, rozpráva svoj životný príbeh. Ako mladá 24-ročná žena s malým dieťaťom ochorela na nevyliečiteľnú chorobu a lekári jej dávali len par týždňov života. Celý čas jej jediným zdrojom života bol Pán Ježiš, na Neho sa spoľahlala a Jemu dôverovala, napriek všetkému. Veľmi ma osloviло toto jej svedectvo. Uvedomila som si, že moje problémy sú takmer níčím oproti tomu, čo prežívala ona, a slovo z 56. žalmu, ktoré jej bolo oporou, som si osvojila aj ja.

V deň, keď by som sa mal báť, ja v Teba dúfam. Z Božej pomoci môžem chváliť Jeho slovo, ja v Boha dúfam, nebojím sa (Žalm 56, 4).

Áno, Božie slovo je mocou Božou na záchrannu človeka z biedy tohto sveta a nikdy nevieeme, kedy, ako a koho oslovi.

Aj táto sestra mohla byť na svedectvo mnohým ľuďom, s ktorými sa počas svojej choroby stretla.

Povzbudzujúce sú jej slová: **„CHOROBA nad nami stráti svoju moc, akonáhle sa prestaneme báť smrti. A smrti sa môžeme prestat báť len vtedy, keď uveríme, že Pán Ježiš nad smrťou zvíťazil, a my stojíme na strane Jeho víťazstva.“**

E. Böhmerová

Básne: E. Böhmerová

Nedela'

Dnes je nedela.

Začína sa krásnym, tichým ránom.

A Ty môžeš oslavovať svojho Stvoriteľa.

Ďakovať za milosť nezasluženú,

ktorá prišla ZHORA, ako prúd živej vody.

Z A D A R M O !

Tak ďakuj dnes, duša moja.

A nielen preto, že je nedela.

12. október 2014

Nemocnica PP, 7.00 hod.

Izolačka

Tak... zostala som sama.
Ako včera, aj dnes. Zase...
Samučická sama...
V izolačke...
V izolačke zvanej samota.

Pane môj... koľko ma ešte čaká
takých izolačiek?

Viem. Veľa.

Aj keby som ich toľko nechcela...
Izolačiek, kde moje srdce zjazvené
tak trochu smutné je... Ale len chvíľu...
Ved' aj ono je niečim krásnym plnené.
Ved' v žiadnej izolačke nie som sama,
ved' Ty si so mnou stále...

A neopustiš...

a nezanecháš...

Neboj sa... hovoríš mi stále...
a prevedieš ma aj cez „to údolie“.

Podáš mi ruku a povieš mi „pod so mnou“ ...
Pod tam, kde už slz ani smútku niet

a lásky Tvojej netreba...

A tak som šťastná... aj včera, aj dnes.
Haleluja – nie som sama.

7. mája 2014

Požehnaná svadba

Dňa 25. augusta 2019 manželia Mária Bagyanská (88) a Ján Bagyanský (92) oslavili sedemdesiate výročie sobáša. Brat kazateľ Miroslav Tóth, ktorý je kazateľom miloslavovského zboru a manželov Bagyanských má „vo svojom košari“, túto milú príležitosť uviedol nasledovnými slovami: „Máme mnoho vzácných príkladov, z ktorých sa potrebujeme učiť. Jedným z nich je aj manželstvo. Pevnosť takéhoto spolužitia vidíme aj v počte rokov prežitých spolu. Sedemdesiat rokov je platinová svadba. Mne osobne sa oveľa viac páči druhý názov, ktorý vystihuje sedemdesiatročné výročie, a to je požehnaná svadba. Požehnanie veku, lásky, milosti, vernosti na spoločnej ceste životom. Dnes, pri pohľade na našich dvoch členov, ktorí sa dožili tohto vzácneho jubilea, tu stojím s pokorou, údivom a vďačnosťou.“

Sedemdesiat rokov spoločného života. Sedemdesiat rokov od uzavretia manželstva. Toľko rokov „pod jednou strechou“ sa dá prežiť iba vo vzťahu vzájomnej lásky, odpúšťania, podpory. Čo to podľa manželov Bagyanských znamená v praxi?

Mária Bagyanská: „Ženy vraj majú mať prednosť. Na tom sa nič nezmenilo. Ani na Božej láske sa nič nezmenilo. Pán Boh nás rovnako miluje od začiatku až do konca. Veľmi sme Mu vďační, že nám dovolil takýto vek prežiť spolu. Aj v tăžkostach, aj v radosti. A teraz prežívame ešte väčšiu radosť, lebo sa nám narodilo deviate pravnúča. Veľmi sa tešíme. Takže by som priala všetkým našim, aj tým najmladším, aj tým starším manželom, aby sa naučili odpúšťať. V tom je víťazstvo. Lebo Pán Boh nám všetkým odpustil. Veríme tomu? Verme, že Pán Boh odpustil nám, aj my si odpúšťajme, a víťazstvo bude na našej strane.“

Ján Bagyanský: „Ďakujeme Pánu Bohu za to, že sme sa mohli dožiť dnešného dňa. Nie je to maličkosť. Pán Boh má s nami ešte nejaký cieľ. Chce, aby sme ukázali cestu aj iným. A žili tak, aby naše životy prinášali chválu a čest menu Pána Ježiša Krista. Prajeme vám všetkým, držte sa Pána Ježiša Krista a on učiní nad všetko vaše očakávanie.“

Manželom Bagyanským prajeme, aby denne mohli zažívať Božiu lásku pretavenú v ich manželstve.

Lýdia Podobná, Miloslavov

Konference Kachinské komunity v Čáslavi

Jsme Kachinové (v našem jazyce Wunpawng). Pochádzíme ze severovýchodnej časti Barmy (od roku 1989 Myanmar), respektive z Kachinského státu, ktorý je díky britskému kolonializmu současťou Myanmarsu. Už několik desítek let na území našeho státu probíhají ozbrojené boje za autonomii a za právo na naše vlastné území. Barmská vláda systematicky drancuje naši zemi a bere si zlato, drahé kameny a nič nejen zemi, ale i jej obyvatele. Vládní jednotky i kachinské ozbrojené skupiny ovládajúc kousky územia, zabijejí, mrzačí, znásilňují, drancují, vypalujú vesnice a vyhánají obyvateľstvo. Na území Kachinského státu už řadu let vznikají obrovské utečenecké tábory pro tzv. IDPs (Internally displaced persons), v preklade vnitřne vysídlené osoby. Některí odcházejí za hranice a žijí v okolních zemích, někteří se snaží dostat se do Evropy, do USA nebo Austrálie. Převážná většina vysídlených lidí však zůstává na území Kachinského státu.

V Evropě nyní žije asi 900 Kachinů. Byli jsme díky organizaci UNHCR (Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky) přesídleni do Nizozemí, Velké Británie, Německa, Norska, Švédska, Dánska, Rumunska, Belgie, Rakouska, Švýcarska, Francie a do České republiky. Některí z nás nepřišli jako uprchlíci, ale studují na evropských univerzitách nebo zde žijí z pracovních důvodů.

Většinou jsme křesťané (v ČR jsme součástí BJB). A to je důvod, proč se chceme scházet, abychom měli vzájemný kontakt a společenství, a společně uctíváme našeho Boha. Jednou ročně, vždy během léta, pořádáme konferenci. Letos se konala už šestým rokem a poprvé jsme ji hostili my, Kachinové z České republiky. Zázemí nám poskytla Střední zemědělská škola v Čáslavi, která nám dala k dispozici celý objekt i okolí školy. Jsme za to velmi vděční.

V Čáslavi jsme strávili čtyři dny a noci. Naši mottem bylo: „I'm The

One In Kachin“. V překladu: „Jsem jeden v Kachin“. Do češtiny to nejde přesně přeložit. Co to znamená? V Kachinském státě je šest základních etnických skupin: Jingpaw, Lisu, Rawang, Ihavo, Lachit a Zaiwa. Každá skupina má svůj vlastní jazyk. Ale všichni dohromady jsme Kachinové.

Na konferenci přijel z Myanmarsu tajemník Kachinské baptistické konvence Rev. Hpauyawng Tu Mai a z Japonska president Zámořské kachinské baptistické konvence Rev. Dr. Maran Sing Gawng.

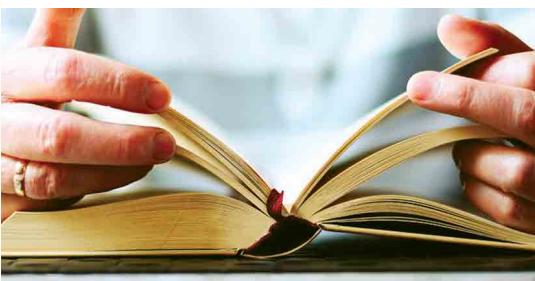
Z USA přiletěli zástupci organizace Alliance. Tato organizace pracuje pro kachinský lid, který nutně potřebuje pomoc ostatních národů. Její zástupci intervenují u vlády USA a bojují za spravedlnost pro Kachiny.

Do Čáslavi se sjelo asi 100 lidí včetně dětí. Byli zde zástupci z Nizozemí, Velké Británie, Německa a místní z Čech. Z ostatních zemí tentokrát lidé přijet nemohli. Studiovali jsme společně Bibli, vedli jsme diskuse o Kachinském státě, o IDPs a o výchově dětí.

Hráli jsme hry a sportovali jsme. Velmi důležitou součástí byly naše noční programy, během kterých probíhala naše kulturní show (zpěv, tanec, atd.). Jedli jsme naše tradiční jídla.

Proč jsme pozvali ostatní Kachiny do České republiky? Mimo jiné jsme chtěli Čechům ukázat naši kulturu. Na konferenci, hlavně na náš speciální den, byli pozváni zástupci různých organizací, např. OAMP (Odbor azylové a migrační politiky), UNHCR nebo BJB. Pozvání byli také přátelé z Čínského baptistického sboru (původem také z Barmy). Ale také studenti z Barmy jiných etnik, a samozřejmě naši čeští přátelé. Prožili jsme nádherný společný čas. Děkujeme Bohu za pomoc, požehnání a Jeho lásku.

Naw Ja Myitung (hlavní organizátor akce)

Jsi povolán ke svobodě

„Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři“
(Gal 5, 13).

Bůh chce, abys žil ve svobodě. Nech si to trošku zakořenit v srdci! Skutečně, Bible říká: „Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři.“ Tytm povoláním je svoboda. Bůh nechce, abys vedl upjatý, omezený život. Chce, abys měl život překypující! Ježíš říká: „**Já jsem přišel, aby (moje ovce) měly život a měly ho v hojnosti**“ (J 10, 10). Nežijes-li naplno a spokojeně, není to proto, že by ti Bůh takový život nepřál, nýbrž proto, že tě chce osvobodit. Od čeho?

Od trápení z minulosti. To, čeho je ti líto, nebo co té rozhořče, ti brání být tím vším, cím tě Bůh chce mít. **Od tlaků v přítomnosti.** Totíž od záteže či vyčerpanosti, jimž jsi vystaven při snaze zvládnout složitost každodenního života. **Od pesimismu při pomyšlení na zítřek.** To znamená, od ustanovenosti, s níž si spojuješ budoucnost – at už svou, nebo svých milovaných. Bůh chce, abys byl od toho všechno svobodný!

Jak na to? Připoj se k „elektrické síti“. Bůh ti zpřístupnil tutéž energii, která před dvěma tisíci lety vzkrásla Ježíše Krista z mrtvých. Bible říká: „**Jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme. Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil Ho z mrtvých**“ (Ef 1, 19–20). Táz energie, která odstranila kámen od Ježíšova hrobu, otevře bránu vězení, které drží v poutech tebe.

Rick Warren

Nová rada ODM

Draží bratři a sestry ve sborech BJB. Ve dnech 13. - 15. 9. 2019 se uskutečnilo setkání vedoucích mládeži Kompas. V rámci programu bylo i setkání odboru mládeže na kterém proběhly volby do rady ODM.

Zvoleni byli tito kandidáti:
Kristián Zajíc (Teplice), Lucie Růžičková (Cheb I), Denis Smužanica (Praha 3), Matouš Pechman (Litoměřice), Pavol Andraško (Brno) a Petr Ilgner (Brno). Všichni členové jsou ve službě noví. Prosím, vyproste ve svých modlitbách moudrost a Boží vedení pro naši službu. Děkuji všem zájemcům o tu to službu.

Za ODM, Jordan Haller

Spomienka na milovaného syna Tomáša Kohúta

Správa o úmrtí nášho syna Tomáša 14. 7. v krásne nedeleň ráno nás hlboko zasiahla. Veľkým dňom bolo pre nás, že sme v tom období boli práve na dovolenke, kde boli s nami niektoré rodiny z komárňanského a bernolákovského zboru. Stali sa pre nás úžasnou duchovnou oporou. Bez ich lásky a modlitieb by sme neboli bývali schopní uniesť túto bolestivú správu. Ďalšie dni nám prichádzali sms správy od bratov a sestier z celého Slovenska. Cítili sme, že nie sme sami. Ďakujeme.

Boh nám daroval Tomáša a cez neho nás obohatil aj mnohým požehnaním. Spomíname na spolu prežité dni, roky, udalosti, ktoré nám navždy ostanú vryté v pamäti. Spomíname na večery, ktoré sme spolu trávili. Nemali sme televízor, a tak nám ostal čas na spoločné chvíle. Tomáš sa v detstve rád hral na zhromaždenie. On bol kazateľ a my ostatní poslucháči. Bolo to krásne. Všetko bral veľmi zodpovedne. Keď mal osem rokov, odovzdal svoj život Pánu Ježíšovi. Na druhé ráno si zbalil do školskej tašky Bibliu a spevník. Chcel evanjelizovať spolužiakov. Od malička bol modlitebníkom. Modlieval sa za školu, choroby, rodinu a rôzne životné situácie. Ako stredoškoláka sme ho vídali po návrate zo školy kľačať pri posteli a modliť sa. V čase otcovej neprítomnosti pomáhal s domácimi prácami a v starostlivosti o štyroch mladších súrodencov. Mali sme radosť, keď sme videli, ako sa zapája do duchovnej práce. Najprv ako učiteľ v besiedke a neskôr aj v mládeži. Tešili sme sa, keď ho Pán povolal do kazateľskej služby. Čo radostnejšie si mohol otec – kazateľ priať.

Daroval nám ho len na krátke obdobie, 44 rokov. Stal sa vlastníctvom Pána Ježíša, a teraz si ten Pán, ktorý ho zachránil a daroval mu nový život, vzal späť k sebe. Keď som sa ja (otec) dozvedel správu, že Tomáš zomrel, hľadal som odpoved v Božom slove. A Pán mi pripomenal text: „... a hľa, duvere boli otvorené na nebi, a ten prvý hlas, ktorý som počul ako trúbu, hovoriacu so mnou, vravel: **Vystúp sem here, a ukážem ti, čo sa musí stať potom**“ (Jz. Jána 4, 1). My ľudia si myslíme, že všetko hodnotné, všetko krásne, jedinečné a veľkolepé sa musí zrodíť na tejto Zemi. Aký úžasný klam.

Toto osobné pozvanie „**Vystúp sem here**“ hovorí o tom, že Boh pre Jána pripravil niečo oveľa veľkolepejšie, ako poznal tu na zemi. Ale v tú nedelu, keď sme sa dozvedeli správu, že Boh pozval aj nášho Tominka „**tam here**“, som si uvedomil, že aj keď tu na zemi a hlavne v kruhu svojej milovanej rodiny, v prostredí zboru, kde bol kazateľom, prežil mnoho krásneho, nedá sa to vôbec porovnať s tým „**here**“.

S bolestou v srdci som si uvedomil, že nás opustil, ale Boh ho pozval do omnoho krajšieho prostredia, ako zažíval tu na zemi...

Sme vďační, že Boh žehnal aj jeho kazateľskú službu na Liptove a potom v Lučenci. Sme vďační za jeho rodinu, v ktorej bolo cítiť súdržnosť a lásku.

Neviem, aké bremena nesiete vo svojom živote vy. Nech vám však vaša bolest, straty, ktoré ste zažili, alebo iné životné bremena nezatienia pohľad na veľký Boží dar – **ešte stále otvorené nebesia a osobné pozvanie Ježíša Krista tam here, do Božej slávy.**

Rodičia Kohútovci – Levice

Nabídka přednášky Kristy Gerloffové

Šalom z Jeruzaléma všem vám,
kteří jste s námi spojeni na modlitbách!

Pokud by váš sbor měl zájem
o přednášku „Proč a jak se modlit
za Izrael“, bylo by možné
domluvit termín na počátku prosince,
kdy budu v Čechách.

Krista Gerloffová

NOEMI

zoznamka pre kresťanov

Takmer

dvetisíc prihlásených kresťanov
(60% z Česka a 40% zo Slovenska),
ktorí hľadajú
svojho životného partnera

www.noemka.com

info@noemka.com

Tel./SMS: +420 777 222 877

OLIVETOUR

Váš specialista na Izrael
a Blízký východ

aktuální nabídka zájezdů jaro/léto 2020

2. – 9. 2. 2020

To nejlepší z Izraele
21 490 Kč + 120 USD

23. 2. – 1. 3. 2020

**Izrael s odpočinkem
u Rudého moře**
23 890 Kč + 120 USD

27. 2. – 7. 3. 2020

Izrael – země Bible
22 890 Kč + 140 USD

1. – 8. 3. 2020

To nejlepší z Izraele
21 890 Kč + 120 USD

19. – 27. 3. 2020

**Izrael – technologická
velmoc**
zaměřeno na vodní hospodářství,
energetiku a zemědělství
23 490 Kč + 140 USD

31. 3. – 8. 4. 2020

**Izrael – po stopách
Márkova evangelia***
23 890 Kč + 120 USD

26. 4. – 3. 5. 2020

Izrael – země Bible*
21 690 Kč + 140 USD

* s odletem z Vídně a odjezdem
z Brna/Bratislavы

27. 4. – 8. 5. 2020

Izraelem s Bíbí v ruce
24 890 Kč + 140 USD

12. – 24. 5. 2020

**Velký okruh Jordánskem
a Izraelem**
34 480 Kč + 250 USD

29. 5. – 6. 6. 2020

**Poznejte Izrael
s koupáním ve třech mořích**
22 890 Kč + 120 USD

1. – 8. 7. 2020

8. – 15. 7. 2020

Kemp u Galilejského moře
do 26 let 14 490 + 50 USD
nad 26 let 16 490 Kč + 50 USD

Přihlášky a detailní informace:

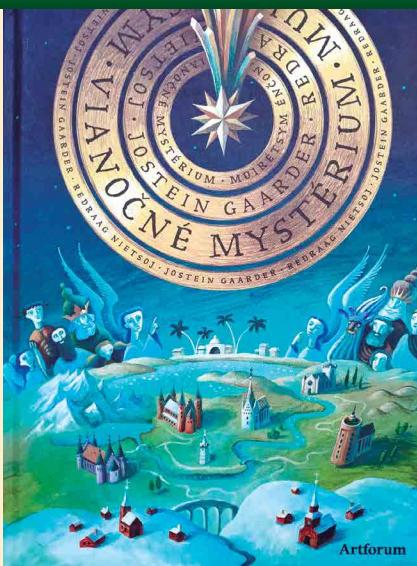
Olivetour Agency, e-mail: info@olivetour.cz, tel.: +420 722 305 735

www.olivetour.cz

Recenzia

Jostein Gaarder: **Vianočné mystérium**, 2018 Bratislava: Artfórum, 2. vydanie. ISBN 978-80-89445-31-8

V roku 2012 vydalo Artfórum prvé vydanie knižky **Vianočné mystérium** a zožalo úspech, pretože v roku 2018 urobili dotlač. Autorom je známy prozaik, ktorý napísal knihu *Sofin svet* s podtitulom Román o dejinách filozofie. Podobne aj v tejto knihe ide o napínavý príbeh vo viacerých rovinách – prelínajú sa tu biblický príbeh o narodení Ježiša s udalosťami po Ježišovom narodení po súčasnosti, až po aktuálnu európsku tému utečenectva. Dominantou je však práve príbeh Vianoc a jeho posolstvo. Joachim, hlavný hrdina, je chlapec žijúci v Nórsku, ktorý si s otcom kúpi starý ručne vyrobený adventný kalendár. V okienkach však nie sú sladkosti ani hračky, ale poskladané papieriky, na ktorých je napísaný príbeh. Príbeh je o malej Elizabeth, ktorá v jeden predvianočný deň vybehní z obchodného domu, pretože naháňa jahniatko, ktoré už nevládalo počúvať drnčanie pokladník a vravu nakupujúcich. Joachim otvára okienka každý deň, aby sa dozvedel, ako pokračuje príbeh Elizabeth, ktorá sa rozbehla za jahniatkom. Čitateľ si môže knižku čítať tak ako Joachim, pretože jej kapitoly sú ako v adventnom kalendári – každý deň jedna kapitola až do 24. decembra. Príbeh sa začína v nákupnom centre, symbolom chrámu dnešnej doby, a utekajúce jahniatko s Elizabeth symbolizujú návrat k pravej podstate najvýznamnejšieho sviatku v roku. Elizabeth stretáva anjely, mudrovca, králov na ceste do Betlehema a táto cesta v čase naprieč tisícami rokov, ktoré od narodenia Ježiša uplynuli, je rovnaká, ako tvrdí jeden aniel z družiny. Akoby chcel povedať, že cesta k Ježišovi je iba jedna, vždy musíme ísť na začiatok a poznáť celý príbeh, aby sme sa s ním mohli stretnúť a pokloniť sa. V knihe sa spomína veľa historických udalostí, sú tu početné narázky na Ježišov život a biblické príbehy. Kniha učí dôležitým biblickým pravdám, anjeli rozprávajú Elizabeth o tom, ako správne žiť, a cez ňu to učia aj detských čitateľov, učia ju, prečo vlastne Ježiš prišiel. Nečakajte však vyčerpávajúcu kresťanskú exegézu s křížom a odpustením hriechov, skôr vianočné posolstvo o mieri a o tom, že máme byť k sebe dobrí v kontexte utečeneckej krízy. Nepovažujem to za taký dobrý literárny počin ako Sofin svet, ale príbeh má svoje čaro a dokáže zaujať. Za excelentné však považujem ilustrácie od

Vladimíra Kráľa, ktoré sú naozaj nádherné a robia knižku príťažlivou. Ak vám vadí zjednodušené posolstvo Vianoc, radšej po knižke nesiahajte, inak vrelo odporúčam. Skvelý nápad, dobré a zaujímavé spracovanie. Môže to byť pre vašu rodinu kreatívne oživenie prežívania adventu a samotných Vianoc.

Rachel Orvošová

Vážená redakcia,
zasielame Vám z Austrálie správu o našom oteckovi. Bol uverný odberateľ a čítateľ pre neho tak vzácneho časopisu, ktorý vydávate. Nech Vám Pán Boh vo všetkom žehná.

Karol Kondacs, Brisbane Austrália

Ján Kondacs

So zármutkom v srdci oznamujeme, že náš milovaný otec a starý otec dňa 19. augusta 2019 vo vysokom veku po tažkej chorobe odišiel od nás do nebeského domova. Pre mňa bol tým najlepším otcom a starým otcom sveta. Miloval život, nemal strach zomrieť, ale po poslednej diagnóze bolo zrejmé, že musí odísť. Choroba ničila jeho telo, ale ako kresťan vedel, že hoci naše telo nie je večné, duša je večná. Telo bude pochované, ale duša žije naveky.

V poslednej hodine jeho života v nemocnici Plattenwald (Nemecko) boli pri ňom milovaná manželka, môj brat Emil a jeho dcéra Sabrina. Chytili ho za ruky a nežne hladkali. V posledných chvíľach otvoril oči a na každého z nich sa zahľadil predtým, ako ich večne zatvoril.

Ale v skutočnosti nás ani neopustil. V našich spomienkach, snoch a v tom, čomu nás učil, žije ďalej.

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievac 2020

Číslo 01 2020 – ...Prečo manželský vzäzok?

Číslo 02 2020 – ...Prečo mať deti?

Číslo 03 2020 – ...Prečo zostať slobodný?

Číslo 04 2020 – ...Prečo byť spolu v dobrom aj v zlom? Veľká noc

Uzávierka 10. 12. 2019

Uzávierka 10. 1. 2020

Uzávierka 10. 2. 2020

Otec bol človek s mäkkým srdcom, ľudskostou, nadaním a múdrostou, čo na nás veľmi pôsobilo. Veldig dobre sme si rozmeli. Bol človek, ktorý sa vždy snažil o zmiešanie s každým a bojoval ten dobrý boj proti nevádzosti.

Syn Karol z Brisbanu Austrália

Foto: Ján Kondacs s manželkou Betkou

Poznámka redakcie: Brat Ján Kondacs bol rodny brat nášho váženého a milého brata kazaťela Pavla Kondača, ktorý žije niekoľko posledných rokov so svojou manželkou v Poprade.

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Víkýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (jde v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku. Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

Vážení a milí autoři článků,

velice vám děkujeme za to, že stále věrně rozséváte Boží slovo skrze Rozsévač, časopis, který je k tomu již více než 100 let povolaný. Vážíme si toho a počítáme s vámi. Každý měsíc očekáváme váš nový příspěvek a jsme jím vždy povzbuzeni.

Děkujeme za vás Pánu Bohu a modlíme se za působení Božího slova na naše čtenáře, aby Pán promlouval přímo do jejich srdcí. Věříme, že se tak děje.

Při této příležitosti bychom vás rádi poprosili o několik věcí, které nám velice pomohou. Jedná se o to, že pokud použijete klávesu Enter na konci řádku, text se při vložení do jiného formátu rozdělí a musí se opět pracně dávat dohromady. To se týká i používání různých grafických úprav - jako např. používání různých značek, symbolů nebo tabulek. Prosíme, abyste texty po ukončení psaní neupravovali a neformátovávali do bloku. Veškeré úpravy textů a fotografií je lépe nechat na našem grafickém zpracování. Děkujeme vám za pochopení.

Přejeme vám všem požehnané vánocní svátky a v novém roce 2020 se těšíme na vaše textové příspěvky a fotografie, aby náš Rozsévač i nadále rozséval informace a požehnání všude po České i Slovenské republice.

Redakce

KTO JE ON

Jarka Rečníková

Bojíš sa tmy?

- On je Svetlo sveta.

Si hladný?

- On je Chlieb života.

Si smädný?

- On je Voda života.

Túžiš po dobrom hrozne?

- On je Pravý vinič.

Nevidíš hviezdy?

- On je Ranná hviezda.

Nepoznáš cestu?

- On je Cesta.

Chýba ti spravodlivosť?

- On je Pravda a spravodlivosť.

Nemáš pokoj?

- On je náš Pokoj.

Bojíš sa smrti?

- On je Život.

Nepoznáš začiatok ani koniec?

- On je Alfa i Omega.

Taký úžasný je Pán Ježiš.

Včera,

dnes

i na veky TEN ISTÝ!